

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

thiếu nhi

CHỦ NHIỆM
NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG

CHỦ BIÊN
NHẬT TIẾN

金
芭
待
叙

72
71

CHÀO MỪNG TÂN NIÊN
DƯƠNG LỊCH 1973

71

TIN MỪNG

Gia Đình Thiếu Nhi vừa nhận được hồng thiệp báo tin mừng ngày 26-12-1972 :

Chị TRÂM KHANH NGUYỄN-THỊ-TƯỚC

Chủ Trương KHU VƯỜN CỦA EM trên Nhật Báo SÓNG THẦN
kết hôn cùng

Anh ĐOÀN KẾ TƯỜNG

Xin thân ái chúc cô dâu, chú rể trăm năm hạnh phúc

**Đại Diện Gia Đình Thiếu Nhi
ĐỖ PHƯƠNG KHANH**

GIẢI ĐÁP ĐỒ VUI SỐ 69

Trước hết ta xét 2 câu sau đây :

2) Ông giáo sư và ông văn sĩ đi câu với ông An.

5) Ông Ba sống cạnh nhà ông văn sĩ
Ta loại bỏ ông An ra thì ta đoán được :

Ông Ba làm giáo sư.

Ông Cừ làm văn sĩ.

Trong câu :

6) Ông Cừ hạ ông Ba và ông họa sĩ
khi đánh quần vợt.

Ta loại bỏ ông Cừ và ông Ba ra, Còn lại ông An và ông họa sĩ. Vậy ông An làm họa sĩ.

Ta lại xét hai câu sau đây :

1) Ông bác sĩ ăn trưa với ông giáo sư.

4) Ông bác sĩ nhờ ông họa sĩ vẽ cho mình.

Mà ta biết được ông Ba làm giáo sư, ông An làm họa sĩ, chỉ còn lại ông Cừ. Vậy ông Cừ làm bác sĩ.

Trong câu :

3) Ông họa sĩ có họ với ông kỹ sư.

Ta biết ông An làm họa sĩ và ta loại ông Cừ ra (vì ông Cừ có hai nghề rồi) chỉ còn ông Ba. Vậy ông Ba làm kỹ sư.

Sau đó còn một nghề nữa là luật sư
Ngoài ông Ba và ông Cừ ra (vì mỗi người có đủ hai nghề rồi) ta có ông An chỉ có một nghề. Vậy ông An làm luật sư.

Tóm lại ta có :

Ông An làm họa sĩ và luật sư.

Ông Ba làm giáo sư và kỹ sư.

Ông Cừ làm văn sĩ và bác sĩ.

DANH SÁCH QUÍ VỊ MUA BÁO DÀI HẠN

Linh mục Bùi Thủ, Tòa Giám Mục Kon Tum — 1 năm — từ 54 tới 103 —
Đi Giám Đốc, Tu Viện Trinh Vương Di Linh Lâm Đồng — 1 năm — từ 51
tới 100 — L-M Hoàng Phú Bảo, Donbosco Trạm Hành Box : 199 Đà Lạt —
2 số 1 năm — từ 41 tới 90 — L-M Đặng Văn Tú, Clo Tòa Giám mục Kon-
Tum — 1 năm — từ 36 tới 85 — Di Trần thị Khoa, Trại Phú Hiệp Di Linh
Lâm Đồng — 1 năm — từ 51 tới 100 — L-M Hoàng Oanh Chung viện Thừa
Lai — 1 năm — từ 28 tới 77 — Di Nguyễn thị Chân, Nhà in Nguyễn Bá
Tòng Saigon — 8 số 1 năm — từ 51 tới 100 — Di Giám đốc, Trường Trinh
Vương — 25 Phan Đình Phùng Đà Lạt — 1 năm, 2 số — từ 60 tới 109 — Thầy
Vũ Văn Triết, Giáo Hoàng Học Viện Piô Box : 38 Đà Lạt — 1 năm — từ
60 tới 109 — Tiệm vàng Hằng Nga 194 Lê Thánh Tôn Sài Gòn — 1 năm —
từ 68 tới 117 — Em Phan Nhất Sâm, 152 Hoàng tử Cảnh Nha Trang — từ 64
tới 73 — Bé Trần thị Thiên Nga, 233 C Trương Minh Ký Phú Nhuận — 1
năm — từ 51 tới 100 — Em Ngô Huy Hòa, 33 Bà Nguyễn Ngải Tuy Hòa
từ 69 tới 99 — Ông Nguyễn Ngật, Quận Hành Chánh Tam Kỳ — từ 43 tới
92 — Ông Đặng Xuân Thông, trường Sào Nam 247 Hoàng Diệu Đà Nẵng
từ 71 tới 120 — Giáo sư Phạm Nghệ, 370A Trương Minh Giảng Saigon —
từ 27 tới 52 — Giáo sư Hưng, 28II Cự xá Chu Mạnh Trinh Chi Lăng Phú
Nhuận — từ 51 tới 101 — Em Cao thị Mai Lan, Lan Anh, Anh Hoa và Anh
Trang, 233B Trương Minh Ký Phú Nhuận — từ 40 tới 95.

Sau đây là danh sách 10 em gửi về sớm nhất và rõ ràng nhất :

1) Lương Quang Vũ 269/2 Nguyễn Văn Thoại. Cự xá Lữ Gia Saigon 41

2) Nguyễn Văn Tùng 24 Trần Bình Trọng Saigon 5.

3) Đinh Đức Quang 475/3 Lê Văn Duyệt Saigon 1.

4) Đỗ Kim Trâm A1 Cự xá Bồn Hợp Phú Hộ Saigon 10.

5) Lương Anh Vũ TT9 Bis Cự xá SQCH Saigon.

6) Huỳnh Dân 25 Đê Thám Cần Thơ

7) Nguyễn Văn Ai 43 Phan Chu Trinh Tam Kỳ Quảng Tín

8) Hoàng Văn Hiền nơi ông Hoàng Đóa. Trại tạm giam BCH Cảnh Sát QG Đà Nẵng.

9) Ngô Ngọc Bích 19 Chi Linh Nha Trang.

10) Trương Hàn Xuyên 106 Nguyễn Tri Phương Ba Xuyên.

Bài nhận được từ ngày 18-12-72 đến ngày 23-12-72 của các em :

Uyên Vũ, Hoài Ngọc, Phạm Lá Vàng, Sầu Mây, Huệ Tâm, Thiên Nam, Đặng Linh, Nguyễn Bảo Toàn, Vọng Chi, Mây Xanh, Thanh Vân, Nguyễn Ngọc Bằng Lan, Lý Thiên Vũ, Đỗ Tú Khuyên, Vĩnh Nguyên, Hoàng Diệp, Hồ Triệu Ngọc Diệp, Trần Thị Khánh Hương, Lê Bằng Linh, Soan Hương, Thiên Bất Hủ, Nhật Hùng Minh, Thái Sơn, Khiếu Quốc Việt, Hồng Tâm, Hương Soan, Nhật Đóa Vân, Hoàng Văn Hiền, Vương Khánh — Nguyễn Hương, Nguyễn Duy Hiền, Nguyễn Thủy, Trương Hàn Xuyên, Văn Thị Lệ Tuyết, Chân Mây, Khổng Quốc Hùng, Mimoso, Thúy Du, Nguyễn Cường, Phạm Liễu, Giao Phương, Nguyễn Hữu Luân, Nguyễn Ngọc Hoàng, Phạm Văn Hiền, Đồng Thảo, Hoàng Hải Hùng.

BÀI DỰ THI SÁNG TÁC (tt)

383, Ước mơ học trò, Rong lá Mạ —
384, Đôi lời tâm sự, Mây Tim — 385,
tuần lễ cho mùa hạ đến, Rong loa Tảo
— 386, Cho ngày tháng cũ, Duy Văn —
387, Thiên đường vụng dại, Lê Thị
Kim Thu — 388, Vết mực và tình bạn, Lê
Thị Kim Thu — 389, Hương vớ lòng, Thê
Uyển — 390, Học mẫu giáo, Quyên Bằng
— 391, Khung trời kỷ niệm, Tuấn Dũng
— 392, Nhớ bạn, Lê Hoàng Long — 393,
Thời đã qua rồi, Hồ Thị Nguyệt Thanh
— 394, Trở lại trường xưa, Ngọt Ái Quốc
— 395, Những chiếc lá cô đơn, Đồng
Thảo.

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

THIẾU NHI

Tòa Soạn : 159 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Sài Gòn — Đ.T. 42152

Cơ Sở phát hành : 62 Lê Lợi Sài Gòn — Đ.T. 20.348.

Chủ Nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ Biên : NHẬT-TIẾN

Năm thứ hai — Số 71 — ngày 31-12-1972
Giá : 50 đ

MỤC LỤC

● Thư Chủ Nhiệm của Nguyễn-Hùng-Trương 1 ● Năm châu bốn bề 2 ● Truyện ngắn : Chú bé trên sa mạc Văn Việt dịch 3 ● Sáng tác của em : 12 tháng cho em bé đầu yêu của Thiên Tài 6 ● Cuộc thi sáng tác : Dốc cát của Thủy Nhi 19 ● Cuộc thi thơ 7 ● Em tập viết văn Nhật Tiến phụ trách 29 ● Bướm trong vườn 18 ● Bướm muôn màu

13 ● Thắc mắc của em Bách Khoa phụ trách 23 ● Danh nhân : Người không lỗ V.N : Lý ông Trọng của Huy Yên 5 — Han Christian Orsted của Đặng Hoàng 26 ● Sự tìm : Có Rết ngăn chân không? của Văn Trung 10 ● Trang kỹ thuật của Bình Electronic 22 ● Giải trí : Ô chữ, câu đố, tranh 7 điểm sai 8 ● Đố vui có thưởng : do Trang Vy phụ trách 20 ● Thủ công : Búp bê khiêu vũ của Vịt Mò 21 ● Áo thuật : Uống hết không để giọt nào của Áo thuật gia Kassagi 28 ● Siêu thị hoa hồng Đinh Cô phụ trách 9 ● Vườn hồng Đỗ phương Khanh phụ trách 16 ●

Tranh phim : Tin Tin với Đặc vụ Than Đá 14 — Cùng đi với Tử Thần của Nguyễn Tài — Tí Xiu qua ống kính Bác Sáu râu của Nguyễn Tài 24 ● Truyện dài : Chiếc vương miện cần ngọc : Thu An dịch 31 ● Đôi bạn giang hồ của Phan khương Thái 30 — Thuở mơ làm văn sĩ của Nhật Tiến 32.

TRANH BÌA CỦA VI VI CÁC LOÀI HOA

thư Chủ nhiệm

Các em thân mến,

Người ta có câu :

Tri kỷ trên đời nào mấy kẻ,

Tám lòng riêng tỏ nước cùng

non

Bạn tri kỷ là bạn hiểu được lòng dạ nhau.

Nói đến tri kỷ, chúng ta tưởng nhớ đến chuyện Bão thúc Nha và Quản Trọng..

Thời Chiến quốc bên Tàu, có Bão Thúc Nha và Quản Trọng là đôi bạn thân từ thuở nhỏ.

Bão Thúc Nha gia đình khá giả nên thường hay giúp đỡ Quản Trọng trong lúc túng thiếu.

Hai người hùn vốn buôn bán. Đến khi chia lời, Quản Trọng luôn giành phần lời nhiều hơn. Bão thúc Nha thấy thế không lấy làm buồn, không cho bạn tham lam vì biết Quản Trọng quá nghèo, rất cần tiền để nuôi mẹ.

Quản Trọng sống gần chợ thường hay gặp nhiều kẻ hống hách dọa nạt. Quản Trọng vẫn thản nhiên. Bão thúc Nha không cho Quản Trọng là người hèn nhát vì hiểu bạn lúc nào cũng rộng lượng, không chấp nê những lỗi lầm của người.

Trong những khi tính toán công việc cùng Bão thúc Nha, Quản Trọng thường hay tính sai làm hỏng cả. Bão thúc Nha không chê bạn là ngu dại, biết bạn chưa gặp thời đó thôi.

Lúc Quản Trọng ra lập công danh, ba lần ra làm quan, cả ba lần Quản Trọng đều bị đuổi về. Bão thúc Nha không cho bạn là kẻ bất tài, biết Quản Trọng chưa gặp vận may.

Đến khi được làm quan rồi,

Quản Trọng đem binh ra trận, ba lần đánh thua cả ba, Bão thúc Nha không chê Quản Trọng tài hèn, vì biết bạn còn mẹ già phải nuôi dưỡng, nên không dám liều thân.

Sau đó, nước Tề có loạn, Bão Thúc Nha và Quản Trọng mỗi người phò một công tử trốn sang nước khác. Hai người hèn nhau, sau này ai đem được chúa về làm vua, thì tiền của bạn để cùng sống chung một triều.

Quản Trọng cùng Triệu Hốt phò Công Tử Cử chạy qua nước Lỗ tị nạn. Bão Thúc Nha giúp công tử Bạch thành công, về nước làm vua với danh hiệu là Tề Hoàn Công. Công Tử Cử lại chống với Tề Hoàn Công. Vua nước Lỗ muốn lập công với vua Tề nên giết Công Tử Cử và bắt Triệu Hốt và Quản Trọng giải về nước Tề. Triệu Hốt tự tử chết. Quản Trọng nhận nhục về chịu tội với vua Tề. Mọi người đều cho Quản Trọng tham vinh hoa, mà không dám chết theo chúa. Riêng có Bão Thúc Nha biết Quản Trọng không

CHÀO MỪNG TÂN NIÊN 1973

mang những tiểu tiết, muốn phò Tề Hoàn Công để mong làm ích nước lợi dân.

Bảo Thúc Nha tiến cử Quản Trọng làm Tề tướng nước Tề. Quản Trọng đúng là người có tài, nên khi làm Tề tướng đã giúp cho Tề Hoàn Công làm bá chủ các chư hầu.

Đến khi Quản Trọng sắp chết, Quản Trọng lại không tiến cử Bảo Thúc Nha thay cho mình. Tề Hoàn Công rất ngạc nhiên, Quản Trọng giải bày: «Bảo Thúc Nha là bậc quân tử chờ không phải người làm chính trị. Ông ta ưa điều thiện và ghét điều ác. Ông ta lại ghét điều ác nhiều quá làm cho ít người chịu được. Người có tính cực đoan như Bảo Thúc Nha làm chính trị ắt hư việc nước.

Có người đem câu chuyện trên mách với Bảo Thúc Nha. Bảo Thúc Nha nghe xong, cười nói: Chính vì vậy mà trước kia ta cố công tiến cử Quản Trọng. Đây là một người biết nghĩ đến việc lớn, việc nước nhà, không vì bạn. Quản Trọng không phụ công ta tiến cử. Nếu chúa công phong cho ta làm chức Tư khấu để trừ gian diệt nịnh, rất thích hợp với ta, ta nhận ngay. Nếu cho ta làm lễ tướng thì nhỡ người và nội bộ còn đâu có chỗ dung thân. Người mách chuyện hồ then lui ra.

Quản Trọng cho Bảo Thúc Nha là bạn tri kỷ, người bạn đã hiểu biết mình rất nhiều, nên thường nói: Sinh ra ta là cha mẹ ta, còn hiểu ta thì chỉ có Bảo Thúc Nha. Bảo Thúc Nha và Quản Trọng

đúng là đôi bạn tri kỷ.

Các em thân mến.

Chắc các em cũng nhận thấy: được một người bạn tri kỷ, người bạn đã biết và hiểu mình là việc rất quý. Có nhân cho rằng: ở đời, có được một người bạn tri kỷ cũng không còn ân hận gì nữa.

Nho Giáo lại giải thích tình bạn: Bạn để giúp nhau làm điều nhân, khuyên nhau làm điều lành; sang, hèn, giàu, nghèo không quên nhau; sống, chết, hoạn nạn không bỏ nhau.

Mong các em thân mến mỗi em có được một người bạn tri kỷ.

Mong thay!

Thân mến,

NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

NĂM CHÂU BỐN BIỂN

**Không còn lo bị cụt chân
cụt tay**

ÚC.— Các Y sĩ giải phẫu tại bệnh viện St Vincent Melbourne Úc đã thành công trong việc khâu và nối liền 2 cánh tay của hai công nhân bị máy cắt đứt. Các Y sĩ đã dùng các dụng cụ giải phẫu tân tiến đến khâu các thớ thịt, mạch máu, gân, các đường dẫn máu và thần kinh được nối liền như cũ. Bác sĩ Giám đốc bệnh viện St Vincent cho biết hai nạn nhân trên sẽ có thể sử dụng cánh tay được như thường lệ. Họ sẽ phải qua một vài lần giải phẫu nhỏ và sau đó vết thương sẽ lành như cũ.

Trước đây không lâu đoàn giải phẫu đã giúp một em bé bị máy cưa cắt đứt bàn chân bên trái. Nay em bé đã lành và đi lại như thường.

Biểu diễn tài bịt mắt bắn súng bắn chết luôn bạn

DJAKARTA 4-12 (Reuter).— Cảnh sát Djakarta hôm thứ Hai cho hay một tay thiện xạ bịt mắt trở tài bắn súng, đã bắn sai mục tiêu làm chết người bạn trước sự bàng hoàng của các khán giả tham dự cuộc bắn biểu diễn.

Tai nạn xảy ra hôm thứ Ba sau khi đám đông hoan hô tay thiện xạ Waman Soeparman đã bắn vào Rusiana Zamal chỉ cách anh 5 phân.

Nhưng phát súng thứ nhì đã trúng ngay ngực của Zamal, và nạn nhân chết liền tại chỗ.

Bánh mì dài 21 mét

TÂN TÂY LAN.— 1 chiếc bánh mì chưa từng có trong lịch sử do hãng Gould of Ohatune ở Tân Tây Lan làm ra ngày 27-9-1968. Chiếc bánh dài tới 21 mét, nặng 20 kg 200.

Liếm tem thư có hại cho sức khỏe

WASHINGTON 1-12 (AP).— Một Y sĩ cho biết việc liếm các tem thư và các loại tem khác có thể gây nguy hiểm cho sức khỏe con người, đặc biệt là trong mùa gỏi bưu thiếp và gỏi quà tặng vào dịp lễ Giáng Sinh.

Bác sĩ Robert Shaw 52 tuổi viết cho các cơ quan trên những bức thư được tiết lộ vào ngày thứ Năm nói rằng: Những tem thư thiếu vệ sinh, chứa những hóa chất lạ và ghê tởm.

Thật vậy trong năm nay hơn cả mọi năm trước, tem thư (ở Mỹ) có vị kinh khủng, lớn hơn thường lệ và trét nhiều keo hơn.

Trên mặt trăng có Kim Cương?

HOUSTON 8-12 (UPI). Có thể có kim cương trên các ngọn đồi của mặt trăng?

Cũng có thể có cả vàng, lam ngọc, hồng ngọc nhưng các phi hành gia chưa đào được những loại bảo thạch này để mang về địa cầu được, vì họ quá bận rộn với việc thu lượm những tảng đá lâu đời trên mặt trăng, có tính cách giá trị khoa học.

«Có những hạt kim cương nhỏ trong mỗi viên thiết trên địa cầu. Mặt trăng từ bao nhiêu năm nay bị những mảnh viên thiết này phóng rơi xuống từ không gian. Như vậy, phải có đầy những hạt kim cương trên mặt trăng»

Một số nhà địa chất học nghi rằng, có thể có những hạt kim cương mới khác, đã được cấu tạo thêm, từ bên trong các viên thiết đó,

CHÚ BÉ TRÊN SA MẠC

(Phỏng dịch theo bài «My Friend, the Bushman» của Selwyn James
đăng trong Reader's Digest,

VĂN VIỆT

Khi mới chợt trông thấy chú (lời tác giả), tôi thấy rợn người và dựng tóc gáy: Chú ngồi xồm trông như 1 pho tượng đồng thau bên 1 bụi cây xanh rì nổi bật giữa bãi sa mạc. Chú đeo một cây nỏ ngang người, lưng lẳng bên sườn 1 ống đựng những mũi tên nhọn và sắc bằng xương dài không hơn 1 cây viết chì. Lúc này tôi đang ở giữa 1 vùng sa mạc hoang vu của miền Nam Phi Châu: Sa mạc KALAHARI (Ca-La-Ha-Ri).

Tôi chợt nhớ lại lời dặn của 1 người bạn: «Đừng có dại mà băng qua sa mạc Kalahari (Ca-la-ha-ri) một mình» anh ta còn nói thêm: «... nếu chẳng may xe anh có chết bất tử giữa đường, anh có thể kẹt ở đó hàng ngày trước khi gặp được 1 người khác».

Giờ đây, bình đựng nước của chiếc xe hơi của tôi bị thủng 1 lỗ, do đó nước đã chảy hết ra ngoài nên chiếc xe bị chết máy giữa đường cách xa 1 làng gần nhất cũng khoảng 50 cây số. Tôi đã ngồi yên trên xe hàng giờ để suy nghĩ để tìm cách cứu

vãn, tôi có nên đồ hết nước dự trữ để uống trong cuộc hành trình qua sa mạc này vào bình nước chiếc xe không? Tôi nghĩ, tốt hơn hết là bước ra khỏi xe để tìm tôi hơn là ngồi yên trên xe để tính toán, nơi đây không có vẻ gì là có thú dữ nguy hiểm cả, nhưng ở sa mạc Kalahari (Ca-La-Ha-Ri) này thường trời, sực bất thành linh, và chỉ cần quay 2 vòng là bạn có thể bị mất tích ngay, vì vậy tôi đành ngồi nán lại trên xe và bóp kèn inh ỏi cầu cứu để họa có ai nghe thấy chẳng?

Ánh nắng trên đỉnh đầu chiếu xuống chiếc xe khiến tôi ngồi trên xe như là ngồi trong lò lửa, không có lấy một làn gió mát, dần muối nơi sa mạc bắt đầu bay sà vào trong chiếc xe... Tôi cảm thấy khó chịu khi bắt gặp chú bé thổ dân đang chậm chậm nhìn tôi, tôi đã từng nghe đồn rằng thổ dân ở đây thường không ưa những người da trắng như tôi. Chú bé thổ dân này có một bộ mặt dễ thương hơn là dễ sợ, nước da nâu sạm, đôi mắt nhỏ nhưng long lanh dưới chiếc trán cao và đôi lông mày

đen rậm, chú đứng dậy cách chỗ tôi khoảng non 2 thước, chung quanh thất lung chú quần 1 tấm da con vật để che phần dưới thân thể, khi chú biết chắc là tôi đang nhìn chú, chú nở 1 nụ cười thân thiện, vành môi trên hơi cong lên thành hình vòng cung, nhưng tôi không cười đáp lại chú vì đang nghĩ rằng: «Chỉ 1 chốc nữa đây, sẽ xảy ra 1 cuộc xung đột giữa 1 người da trắng với 1 chú bé thổ dân trên bãi sa mạc hoang vu này, và có thể là người da trắng, tức là tôi sẽ bị kẹt ở đây không biết đến bao giờ, tôi chợt nhìn thấy chú đeo lưng lẳng bên sườn 1 túi nước lã».

Chú bé vẫn đứng yên nhìn tôi hàng giờ đồng hồ, khi tôi bóp kèn xe hơi thì chú găm ghè vui vẻ, có lần, chú hạ cây cung và ống tên xuống đất, dơ cao 2 tay tỏ dấu hòa bình, tuy vậy tôi vẫn e ngại vì tôi đã từng nghe kể đến những cách đánh lừa của người thổ dân vùng này, nhưng đầu sao tôi vẫn vững lòng hơn khi thấy có chú ở bên cạnh vì trời đã dần tối, đêm ở sa mạc là giờ cô quạnh nhất, có 1 người ở bên cạnh vẫn còn hơn là đơn độc. Tự nhiên tôi cảm thấy ghen với chú khi thấy chú nhúm lửa bằng những cành khô để sưởi, ánh lửa bập bùng vờn trên khuôn mặt chú, chú ngồi sát lại đồng lửa để sưởi, vì đêm ở sa mạc thì rất lạnh, thỉnh thoảng chú quay lại vẫy tôi như muốn mời tôi lại sưởi, nhưng tôi vẫn nghi ngờ thiện chí của chú và không dám rời khỏi xe, dần dần, thời gian trôi qua, tôi cảm thấy bớt sợ chú và bắt đầu có cảm tình với chú, sau cùng vì mệt mỏi tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay, khi thức giấc, trời đã bắt đầu ửng sáng, tôi nhòm dậy thấy chú bé đang ngồi vát vèo trước mũi xe, trông thấy tôi chú nhoèn cười, ra dấu tỏ ý muốn giúp đỡ và che chở tôi, lần này tôi đáp lại chú bằng 1 nụ cười gượng gạo. Tôi ngồi hẳn dậy, toàn thân tê cứng và lạnh, bây giờ tôi biết chắc là tôi sẽ bị kẹt ở đây không biết đến bao giờ, tôi chợt nhìn thấy chú đeo lưng lẳng bên sườn 1 túi nước lã.

«Nước lã !», không biết chú đã kiếm được ở đâu giữa chốn sa mạc này. Tôi liền bước ra khỏi xe với niềm hy vọng, và đây là lần đầu tiên tôi bước ra ngoài kể từ khi gặp chú bé thổ dân này. Chú vỗ vào bình nước bên sườn, miệng líu lo những tiếng khó hiểu, rồi chú tụt xuống đất nhẩy căng lên tỏ dấu vui mừng khi thấy tôi không còn e dè sợ sệt nữa, tôi ra hiệu cho chú biết là tôi đang cần nước cho chiếc xe của tôi, chú hiểu ngay và trao cho tôi bình nước tôi sung sướng đón nhận và đổ hết cả vào bình nước xe, nhưng vẫn không thấm thía gì, thấy vậy chú chạy lại bên đồng lửa gần tàn, nhặt lên 1 ống que rỗng lòng dài khoảng non 1 thước, quỳ gối xuống, cúi khom người, chú cắm sâu chiếc que xuống lòng bãi cát, rồi ghé miệng ngậm 1 đầu ống, 1 lát sau chú phun ra 1 dòng nước dưới chân tôi, thì ra chú đã hút nước ở 1 mạch nước ngầm dưới đất, tôi vội chạy lại chiếc xe, lôi vò chiếc thùng chứa được khoảng 7 lít nước dự trữ giờ đây đã khô queo và chạy trở lại bên chú, suốt gần nửa tiếng đồng hồ, chú hí hục hút nước cho tôi, đôi má phồng lên lồm xồm như đôi mang của 1 con cá đang thở dưới nước, mỗi lần hút được nước là chú lại phun vào thùng đựng nước của tôi, khi chiếc thùng đã đầy nước, chú trao cho tôi với bộ mặt rạng rỡ hơn hở. Sau khi xách thùng nước trở lại chiếc xe, tôi quay trở lại thấy chú đang nhả mặt phi cát ra khỏi mồm, dòng mạch nước dưới lòng đất giờ đây đã cạn nên chú chỉ hút toàn rất cát, chú cố gắng hút thêm vài lần nữa, nhưng không kết quả, chú nhờ chiếc que, đứng dậy và ra dấu cho tôi là đã hết nước, cả 2 chúng tôi bước trở lại chiếc xe, tôi nghĩ thầm trong óc là tôi sẽ chỉ đổ 1 ít nước đủ dùng còn sẽ trao trả lại chú chỗ nước còn lại để bù đắp vào bình nước của chú mà tôi đã đổ hết vào bình xe, nhưng trước khi làm vậy, tôi cần phải làm 1 cái gì để cảm ơn chú bé đã, tôi tháo chiếc đồng hồ đeo tay trao tặng chú,

chú dơ tay đón nhận, tròn xoe đôi mắt ngắm nhìn chiếc đồng hồ với 1 vẻ lạ lùng nhưng thích thú rồi chú trao trả lại tôi, tôi lắc đầu và cố ra hiệu cho chú hiểu là tôi muốn tặng chú, và tôi muốn chú giữ lấy chiếc đồng hồ như là 1 món quà kỷ niệm, đôi mắt chú ngược nhìn tôi như muốn bảo đừng ép buộc chú nhận, đôi môi chú mấp máy như muốn nói.

— «Đây là sa mạc của tôi, nhà tôi và ông là người khách nên tôi có bổn phận phải giúp đỡ ông mà không muốn nhận một sự đền ơn.»

Tôi đổ 1 ít nước vào bình đựng nước dự trữ của tôi rồi trao cho chú tôi thấy môi chú hơi rung động, rồi

tôi từ biệt chú bước lên xe, mở máy và cho xe chạy, chú còn đứng tần ngần trông theo...

Đêm nay, tôi đã tới 1 nơi nghỉ an toàn của sa mạc, khi bước ra khỏi xe tôi chợt trông thấy 1 vật gì nằm trên sàn xe sau chỗ ghế ngồi của tôi, tôi cúi xuống lượm vật đó lên: đó là cái bình đựng nước của tôi, chú bé đã bỏ trả lại lúc nào mà tôi không biết, chú bé dễ thương ơi! Tôi không biết nói gì để cảm ơn chú mà chỉ biết cầu nguyện Thượng Đế luôn ban phúc lành cho chú.

— VĂN VIỆT —

LẠ !

— Một ngư phủ của nước Thụy Điển bị lôi ra tòa về tội đã đánh vợ của ông ta bằng một con cá trạch sống.

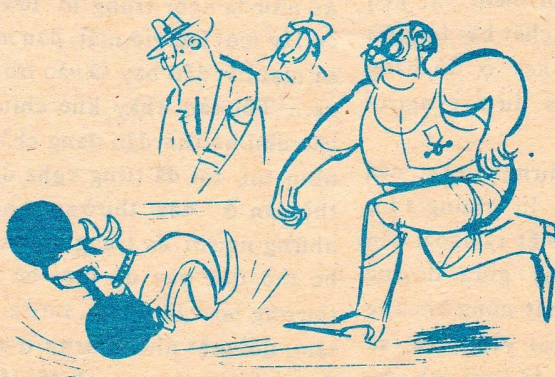
Kết quả tòa tuyên bố: phạt bị can 500 quan tiền (lý do: có hành vi độc ác với thú vật !)

— Hãy bắt chước con chim đậu trên cành liễu yếu, dù thấy cây oằn oại nhưng vẫn líu lo ca hát vì nó biết rằng nó còn có đôi cánh.

VICTOR HUGO

— Đời người được đo bằng tư tưởng và hành động chứ không bằng thời gian.

AVERBURY

NGƯỜI KHỔNG LỒ VIỆT NAM

Vào cuối đời Hùng Vương, tại làng Từ Liêm, quận Giao Chỉ, có một gia đình sinh được một trai rất dị tướng, đặt tên là Lý Thân. Khi mới sinh ra vì thấy đứa con to lớn, mặt mũi khác thường nên cổ dẫu diếm không cho hàng xóm biết. Nhưng chẳng bao lâu, tin đó cũng lọt ra ngoài và thiên hạ đồn thổi khắp vùng. Người ta nô nức kéo đến xem. Ai cũng lấy làm ngạc nhiên về hình đứa nhỏ. Càng lớn lên, Lý Thân càng nẩy nở, ăn uống rất khỏe, sức lực phi thường, nhất là về tính tình thật là cương trực. Cậu Thân chơi với bạn bè lối xóm cũng tỏ ra là bậc đàn anh khí phách bênh kẻ cô thế và không dung những đứa xấu xược. Thường Lý Thân cầm đầu đám trẻ của làng đề trị tội những trẻ làng khác gây rối bắt nạt bạn bè vì thế trong làng ai cũng mến phục chàng thiếu niên dị dạng này, nhất là đám trẻ con thường không kèn rước Thân tôn làm tướng.

Khi lớn lên, Lý Thân đem sức lực phi thường ra để giúp đỡ công việc đồng áng cho cha mẹ và giúp đỡ người trong làng. Năm chàng lên 19 tuổi, người cao tới gần 2 trượng vai hơn 6 tấc ngang, sức khỏe hơn 10 người thanh niên hợp lại. Người ta nói rằng, một hôm có một con trâu trong làng sa xuống vũng lầy, không làm cách nào kéo lên được, nhưng chỉ một mình Lý Thân đã lội xuống cầm hai chân con trâu kéo lên bờ như ta lôi một con chó.

Nhưng, rủi thay vì tính cương trực, Lý Thân đã lỡ làm thiệt mạng một người nên bị bắt và khép tội tử hình. Vua Hùng Vương thấy tướng ông kỳ dị to lớn, sức khỏe vô địch nên không nỡ giết. Hạ lệnh giam vào lao xá.

Ông bị tù mãi đến đời Thục An Dương Vương, Tần Thủy Hoàng định xua quân qua thôn tính nước ta. Vì thế yếu, lại muốn hòa hoãn mưu

LÝ ÔNG TRỌNG

cầu hòa bình cho đất nước An Dương Vương đem Lý Thân cống cho Tần Bạo Chúa. Tần Vương được Lý Thân lòng mừng khắp khởi, nhận Lý Thân vào dòng dõi Hoàng tộc phong cho chức Tư lệ Ủy đề ở bên cạnh vua. Sau vì quân Hung Nô dòm ngó Lâm Thao, muốn chiếm mảnh đất này của Trung Quốc, Tần Thủy Hoàng sai Lý Thân ra làm Tổng Trấn mảnh đất này. Thấy thân hình kỳ dị, sức khỏe phi thường của ông quân Hung Nô rút binh không dám gây sự. Chúng cho Lý Thân là một vị oai thần trời sai xuống để trấn đất Lâm Thao! Trấn đất Lâm Thao được ít lâu, Tần Thủy Hoàng phong ông làm Vạn tin Hầu và cho phép ông được về Giao Chỉ thăm quê nhà.

Đến đời nhà Đường, Tướng Triệu Xương sang đô hộ nước ta lập đền thờ Lý Thân ở làng Thụy Hương, sau đó Cao Biền sang đuổi

quân Nam chiếu cũng cho trùng tu lại ngôi đền và tạc tượng thờ tại làng Thị Hiện, Huyện Từ Liêm. Ngôi đền này ngày nay vẫn còn được bảo vệ và đứng soi bóng trên dòng sông cái cách Đại La thành tức Hà Nội bây giờ về phía tây hơn 50 dặm,

Cảm mến lòng cương trực, tình yêu tổ quốc của ông, Lê thánh Tôn có làm bài thơ kính điệu ông:

*Tâm ca, tâm cao chịn xuất quân
Khi thiêng quang nhạc cầu mừi
phân*

*Phò Nam dẹp Bắc, tài Văn Võ
Trấn nước dầy non sức quí thần
Voi voi Thụy dương Tì đã dựng
Nhơn nhơn tư mã tiếng còn rân
Chàng cao gã Triệu chiêm bao tỏ
Càng sợ An Nam có thánh Nhân.*

Dò xét thấy Lý thân không còn ở Lâm thao nữa, quân Hung nô lại đem binh sang gây sự, Tần Thủy Hoàng hoảng sợ cho sứ sang vời Lý Thân. Ông quyết một lòng đem sức lực tài nghệ đề phụng sự nước nhà chứ không chịu làm tôi mọi Bắc Phương nên ông trốn vào rừng ở. Thục An Dương Vương không biết làm cách nào hơn, phải nói thác đi với Sứ Tàu là Lý Thân đã chết. Nhưng Tần Thủy Hoàng quyết đòi lấy cho bằng được xác Lý Thân. Lòng cương trực của Lý Thân một lần nữa lại sôi bùng lên, ông quyết định uống độc được để được chết tại quê hương. An Dương Vương trao xác Lý Thân cho Tần Đế. Tần Đế sai người đúc tượng Lý Thân dựng ở cửa Thành Tư Mã đất Hàm Dương và đặt tên là Lý ông Trọng. Giặc Hung nô thấy tượng cứ tưởng Lý Thân còn sống nên không dám thi hành mộng xâm lăng.

HUY YÊN

Tháng giêng

Tháng giêng bắt đầu bằng những ngọn gió ấm áp, sân cỏ trong trường chỉ xanh tươi, mơn mơn; cây lá vui mừng, xôn xao chào đón tháng giêng đến. Tháng giêng bắt đầu bằng những ngày vui. Những ngày thật khoẻ khoắn sau kỳ thi lục cá nguyệt. Tháng giêng với bầu trời đẹp, vạn vật đẹp và bé của chị cũng xinh hơn vào những ngày tháng giêng. Ôi, tháng giêng đẹp, hãy qua thật chậm nhá.

Tháng hai

Chị yêu tháng hai hơn tháng giêng, bé ạ. Tháng hai mở ngõ cho thiên đường của bé. Tháng hai có sinh nhật bé, sinh nhật với 8 ngọn nến thật hồng, thật đẹp. Mừng cho bé vừa tròn 8 tuổi. Bé 9 tuổi rồi đấy nhé. 9 tuổi trông bé vẫn như mèo con. Mỗi hồng vẫn ngát nụ thơ ngây. 9 tuổi chị mong bé ngoan mãi, học giỏi mãi, bé bông mãi để mãi còn được ấp yêu.

Tháng ba

Cuối xuân, trời vào hạ. Khí hậu thay đổi luôn. Bé của chị yếu ớt. Bé của chị gầy quá. Bé ngã bệnh. Ôi! tháng ba. Chị ghét tháng ba. Bé nằm hoai. Bé mê hoai. Bé chẳng còn như chim sáo liu lo, nhảy nhót cả ngày, Bé chẳng còn nũng nịu hồn dỗi. Chị chẳng còn ai dễ dỗ kẻo. Chị học không được, vì bé của chị ốm nặng quá. Bé ơi! Tháng ba trước mắt chị buồn thảm vô cùng!!!

Tháng tư

Bé đã khỏi bệnh. Nhưng bé xanh quá. Bé gầy tọt lại. Mắt bé sâu hơn. Thôi cũng được nhá bé. Bé khỏi bệnh là vui rồi. Hãy chào mừng những ngày mới đi bé. Tháng tư tươi vui lắm bé à. Chị sẽ mua kẹo cho bé nhá. Chào đón tháng tư bằng môi cười và kẹo ngọt nhá bé.

Tháng năm

Phượng trường chị đã nở những hoa rực rỡ, đỏ thắm, lá xanh ngát như lá me. Hoa phượng nở, báo hiệu một mùa mới, một thay đổi. Hoa

12 THÁNG CHO BÉ YÊU DẤU

♦ Thương về bé Châu Ly yêu mến

phượng nở, cùng lúc với tháng năm yêu dấu vụt đến. Tháng năm đến lúc nào, giờ nào, ngày nào, sao chị chả biết. Phải chăng hạnh phúc tháng tư quá tràn đầy; ngợp hồn trong ngày vui tháng tư, chị quên tất cả.

Tháng năm đẹp, nhưng tháng năm không hiền. Tháng năm có những cơn mưa thật vội vã, thật đột ngột. Chắc bé đã có lần ướt bởi những cơn mưa đầu hạ bất chợt như vậy?

Tháng sáu

Tháng năm qua đi thật bình thường, không vội vã như lúc nó đến và cũng không tiếc nuối. Chị ngóng trông tháng sáu. Tháng sáu là những ngày xôn xao. Những ngày đời mới. Tháng sáu, phượng nở đầy cành, đỏ chói rực rỡ dưới nắng vàng mùa hạ. Nắng tháng sáu thật vàng, thật tươi và cũng rực rỡ như phượng tháng sáu. Cây phượng đỏ nhất trong trường chị được học trò yêu quý, thương mến, chắt chiu đếm lá, đếm hoa. Chờ hoa rụng, để lược ép vào vở, làm quà tặng mùa hạ cho nhau.

Chị cũng sẽ chọn đóa nào đẹp nhất, thắm nhất để làm quà cho bé những ngày cuối niên, nhá bé.

Tháng bảy

Tháng bảy có mưa ngâu, buồn như tích Ngưu Gang Chức Nữ ngày xưa. Chị thương mưa ngâu cũng bởi nó hiền như ngọn gió sâu thu. Chị thương mưa ngâu cũng bởi bé yêu quý. Bé thương hoa Ngâu. Hoa Ngâu không đẹp, không nồng, hoa Ngâu nhỏ xíu, từng hạt văng tinh khiết dễ thương. Hoa Ngâu thơm thoảng theo làn gió. Bé yêu hoa Ngâu, chị thương mưa Ngâu và chị cũng thương bé như hạt ngọc quý yêu.

Tháng tám

Bé gần tựu trường. Cặp vở mới đã được bé sửa soạn, nâng niu chờ ngày đến trường. Ngày mở đầu niên học mới. Chị đọc thấy trong mắt bé, trên môi bé những hồi hộp, những vui sướng, những hân hoan, rạo rực trong ngày tựu trường. Ngày tựu trường, ngày tháng ghi nhớ trong quãng đời làm học trò, nhất là học trò tiểu học. Ôi! thơ ngây và tinh khiết. Bé rạng rỡ với môi hồng, mắt biếc. Chị muốn làm học trò tiểu học như bé. Bé ơi!

Chị chúc bé học giỏi, dễ thương và ngoan ngoãn trong niên học mới nhá.

Tháng chín

Tháng chín dương lịch, tháng tám âm lịch. Tháng chín có tết trung thu. Trung thu của những thiên thần ngà ngọc. Bé là thiên thần. Thiên thần thì bao giờ cũng xinh, cũng thánh thiện và ngây thơ. Trung thu với bé là rước đèn, bánh kẹo và chị Hằng, chú Cuội. Bé cho chị chung cuộc vui với nhá. Bé yêu.

Tháng mười

Mùa mưa sắp chấm dứt. Gió bắt đầu gây lạnh. Mùa đông bắt đầu hiện diện. Bé yêu mùa đông vì mùa đông có nhiều truyện cổ tích. Cổ tích mùa đông. Truyện cổ tích có công chúa, có hoàng tử, có vua, hoàng hậu, có phù thủy và nhất là có bà tiên. Bà tiên nhân từ và đẹp tuyệt trần. Bé mơ bà tiên hiện đến với bé. Bé chỉ

yêu mùa đông qua cò tích. Có phải không bé thương?

Tháng mười một

Bé đã thi xong lục cá nguyệt. Bé vẫn giữ hạng đầu. Bé giỏi lắm. Chị sẽ thưởng bé nhá. Bé thích gì nào? Một con búp bê nhá, và một quyển truyện cò tích nữa chứ.

Bé gắng giữ mãi ngôi vị đầu lớp nhá. Bố mẹ sẽ yêu bé thật nhiều. Và chị, chị cũng yêu em gái thật nồng nàn.

Tháng mười hai

Gần Noël rồi đấy bé. Noël vui ghê bé nhỉ. Noël có bánh kẹo, có cây Noël và nhất là có ông già Noël. Ông già Noël thật là già, râu tóc bạc phơ, và cũng thật là hiền. Ông yêu những trẻ con ngoan ngoãn và học giỏi lắm bé ạ. Ông sẽ mang đồ chơi cho bé vào đêm Noël, vì bé ngoan và học giỏi lắm. Chị sẽ kể tiếp chuyện ông Noël vào đêm Noël nhá bé, và cả chuyện chúa ra đời nữa.

«Đêm nay, ông Noël sẽ theo ống khói ở bếp kia để vào đây cho bé những gì bé mong ước. Bây giờ bé ngủ đi sáng mai sẽ có quà của ông già Noël để lại cho bé.»

Bé đã ngủ, trên khuôn mặt rạng ngời niềm mơ ước, khuôn mặt ngây thơ và thánh thiện. Ôi! bé quý yêu.

THIÊN HÀI

LÀU CÀ

Hai anh bạn người Ê-cốt cùng đi ra ga, xa hàng mấy cây số Một người nói: ○

— Anh có thể cho tôi mượn năm trăm đồng không.

— Được, nhưng anh có gì để bảo đảm không?

— Có, anh cầm lấy cái va li của tôi.

— Vậy thì được.

Một lát sau, tới nhà ga, anh chàng vừa vay tiền, bảo bạn:

— Đây, tôi trả anh năm trăm đồng, cảm ơn anh đã xách dùm va li cho tôi đến đây.

Số thứ tự nhận được 40

MƠ MỘNG

MƠ MỘNG

Nắng sớm lá cây xanh
Chim hót vang trên cành
Mây trời bay nhẹ nhẹ
Gió mát trời thanh thanh

CÔ GIÁO

Ôi chào cô bé mơ
Mộng mơ thế bé thơ
Phải chăm lo học đã
Nghe cô, đừng mộng mơ

EM

Đâu có...! Dạ thưa cô
Con chẳng mộng mơ mô
Con nhìn trời đất cô
Con chăm học lắm cơ.

HOÀI NAM TOÀN

Số thứ tự nhận được 42

LỚP TÔI

Một bọn quí con phá nhất đời.
Giáo sư, giám thị, ngán mê tôi!
Túm năm, túm bảy: khu nhà lá.
Chuyện ngắn, chuyện dài: lũ bán trời
Thầy Việt chê: «lười», ôi khổ quá!
Cô Hình mắng: «dốt», rõ qua đời!
Lớp tôi là lớp ba gai nhất.
Ai biết cũng «khen» chẳng tiếc lời...

LÊ THANH BÌNH

Số thứ tự nhận được 48

THẾ GIỚI HỌC TRÒ

Đây thế giới học trò đầy năng đẹp
Và mộng lành tỏ thắm nụ cười xinh
Nghe yêu thương hiện diện thật chân
tinh

Và dấu ái làm tươi màu mực tím

CUỘC THI SÁNG TÁC THƠ

Đây rừng mơ sai trái hồng ngọt lịm
Có nàng tiên công chúa ngủ bên đàng
Rồi một ngày khi xuân thắm vừa sang
Ông hoàng tử đi săn về lạc bước...

Đây địa đàng của bầy nai tóc mượt
Một chiều thu đứng gặm cỏ mơ màng
Vạn loài chim vẽ tấu khúc ca hoan
Và gió mới thì thắm câu cò tích

Đây vương quốc của yêu thương bất
diệt

Của lời thơ và tiếng nhạc êm đềm
Có bạn bè để về nhớ thương thêm
Và cảm hứng dật vờn thơ vụng dại

Đây xứ mộng vui tươi và khả ái
Có đàn chim bé nhỏ bước vui đùa
Nâng hồng lên làn tóc mượt se sua
Đề một người vẽ bằng khuôn sâu
nhớ

Đây hải đảo của then thưa, bờ ngõ
Ấp e hoài tà áo trắng trinh nguyên
Làn mi xinh chớp đôi mắt mơ huyền
Cho nắng đẹp vỡ tung ngoài cửa sò.

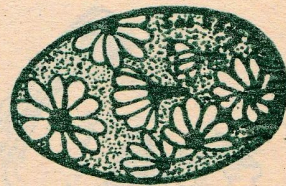
BẠC-HÀ

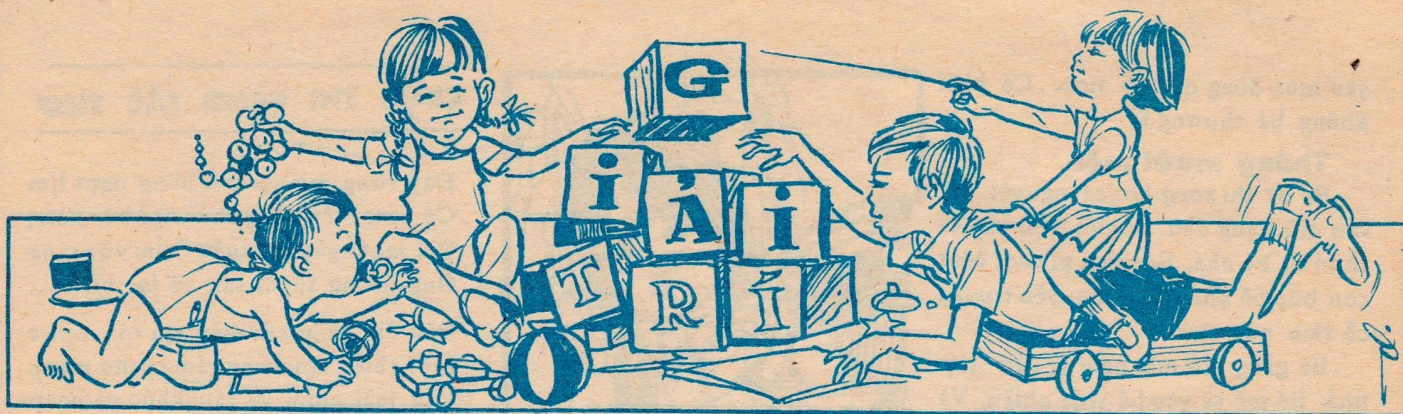
Số thứ tự nhận được 49

LỜI DẶN

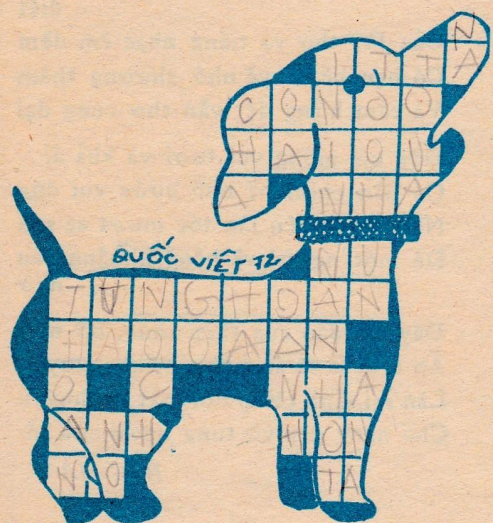
Nhớ cầm cho ngay cây bút mới
Và nắn cho đều hàng chữ xinh
Rồi tháng ngày xa cô bé nhớ
Hàng me dẫn tới cổng trường xưa
Nhớ đừng dây mực tà áo lụa
Và đừng thả mắt xa khung cửa
Đề ngày nào đó rồi nhưng nhớ
Học chăm nghe cô bé học trò.

BĂNG-KHUANG

Ô CHỮ CON CHÓ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

NGANG :

- A — Anh
B — Không nhiều — rookg
C — Cha sinh ra... — O binh phương
D — Trên một — O — Tối

- E — Mẫu tự đầu — nơi đề ở
F — Hoa chưa nở
G — Ngang — Hướn
H — Tồn-tiếng khóc trẻ sơ sinh —
Bình yên

- I — Quả trứng gà — Xê — Răng
K — Trước em — Lão xược
L — Không đôi — Một lô 12 cái

ĐỌC :

- 1 — Văn văn — Hay đi với uống
2 — Tàn — Cung có cán
3 — Không đôi — Đợi
4 — Cá thờ bằng...
5 — Người sinh ra con — Mỏ (miệng)
6 — OA — Một loại chim hót hay
7 — Công việc ấn loát — In — Răng
nhọn — Trái này cay lắm
8 — Không nhỏ — Bệnh vào mùa lạnh
(v.ng) — Tiếng lợn kêu bò in — ANA
9 — Lớn — Tiếng kêu ngạc nhiên
10 — Súng cao su.

KHIẾU-QUỐC-VIỆT
(Một trời vàng)

ĐỒ NẠN TÌM HOA ĐẸP

Bức tranh này có 1 điểm vô lý. Các em Thiếu nhi thử tìm xem.

PHIÊU LY

GIỎI TOÁN

1) Một lá sen trên hồ bắt đầu lớn cho tới 60 ngày thì bằng diện tích hồ nó lớn theo :

- Ngày thứ 1 nó lớn 1 cm²
— Ngày thứ 2 nó lớn gấp đôi là 2 cm²
— Ngày thứ 3 nó lớn cũng gấp đôi là 4 cm²
— Ngày thứ 4 thì là 8 cm².
Cho đến lúc ngày 60 thì nó bằng diện tích hồ.

Theo các bạn nếu ta muốn lá sen bằng diện tích nửa hồ thì lá sen phải nở mấy ngày ?

2) A hỏi B đang câu cá :

— Mấy câu được mấy con.

B đáp :

— Mấy cứ lấy 1 con số cắt đầu, một con cắt đuôi và một con cắt 2 thì sẽ ra đáp số ?

Các bạn tính giúp A đi.

(xem trả lời trang 21)

NHƯ NHỮNG BẢNG TRINH

UỐT MI Hai bức tranh này có 7 điểm chính khác nhau.
Các em tìm hộ xem là những điểm nào

SIÊU THỊ hoa hồng

BÁN ĐỦ CÁC LOẠI NỤ CƯỜI

Quản Lý: **ĐÌNH GỖ**

GÓP Ý VỀ VIỆC TUYỂN CHỌN THÀNH TỒ LÀNG CƯỜI

● Thánh Tồ làng Cười phải là người khả ái, không được lúc nào giận, không được lúc nào... không cười! Vậy ai có điều kiện lúc nào cũng cười đó? Thưa **ANH BẦY CHÀ HY-NOS**. Tui xin nhiệt liệt bầu anh Bầy Chà Hynos làm Thánh Tồ làng cười. Đáng lắm vậy.

LÍ LẮC
(Chợ Lớn)

● Thánh Tồ của làng Cười ý à? Ông Địa đó chứ ai mà phải bày đặt tuyển chọn chi mất công. Các bạn thử nhìn mặt Ông Địa mà coi. Lúc nào ông cũng cười. Lại cười tươi, cười hề hề, cười hết mình, cười không có ẩn ý gì bên trong. Nụ cười của ông Địa thật là nụ cười của người sung sướng, đáng đem sung sướng cho toàn thể mọi người. Vậy Bác Đình Gõ đừng bày đặt trưng cầu dân ý nữa. Chọn phút ông

Địa tấn phong cho rồi.
MINH THU
(Mỹ Tho)

Trước là thề theo lời kêu gọi của quý tiệm, sau là vì thấy các đồng nghiệp háng hái hưởng ứng quá, làm cho kẻ này... méo mó nghề nghiệp. Vì thế kẻ này cũng xin mạo muội chút ý kiến về việc chọn «Thánh tồ làng cười»

Kẻ này xin chọn một nhân vật rất nổi tiếng vì có nụ cười thật bất hủ. Nhân vật này đáng người hơi hơi lùn, có cái bụng hơi hơi to và phệ xuống. Đặc biệt là gương mặt lúc nào cũng tươi với với nụ cười luôn luôn điểm trên môi. Đó là «ông Địa», Kẻ này xin đề cử «ông Địa» làm Thánh tồ làng cười và mong rằng ông Địa sẽ được... đắc cử.

PHIÊU LY

Ý KIẾN KHÁCH HÀNG

— Tội nghiệp Đình Gõ ghê! Bị hột xí mui bên chị Mai Loan chọi qua làm u đầu quá sá! Châu tui đề nghị ông bạn Đình Gõ nên chui xuống gầm quầy tránh «đạn» bên đó chọi. Cố nhân có câu «Tránh Voi hồng xấu mặt nào». Bày giờ Châu tui xin mạn phép sửa lại là «Tránh Mai Loan hồng xấu mặt nào» mà? Ông bạn Đình Gõ nghĩ sao!

QUÁCH ANH CHÂU
(Sài-gòn)

TIN KINH KHỦNG

ÔNG MÊ HOẶC S.O.S

Trong một số báo trước ông bạn Mê Hoặc bỗng đứng giữa nghề, này thì hứng làm một bài thơ chọc quê phe kẹp tóc. Đình Gõ đồ đầu thêm vô lửa bằng cách kêu gọi các bà cô phản pháo trả lời. Những tưởng đàn con gái chỉ nhu mì, nhỏ nhẹ, xem qua rồi bỏ, nào ngờ lời rao mới đưa ra chỉ trong vài hôm, thư đã ủa về Siêu Thị ào ào như thác lũ. Có thư xài xề Mê Hoặc bằng đủ loại ngôn từ. Có thư đòi lời Mê Hoặc ra đòi co xem gĩa ta mặt lim mày sửa thổ nào mà dám đồ thừa cho phe con gái đủ nết hư, tật xấu.

QUẢY GIẢI ĐÁP THỀC MỀC

HỎI: Câu «Ai cười hở mười cái răng» ám chỉ gì?

PHIÊU LY
(Saigon)

ĐÁP: Ám chỉ «Răng là động cơ phản ảnh nụ cười» Cười càng nhe nhiều răng, ấy là nụ cười tốt.

«NGƯỜI ĐẸP» HÚI CUA

Đáp lại tâm «thịnh tình» của Mê Hoặc cụ đồ.
Ờ dơ nhất: nam tử.

Hung dữ: dân húi cua.
Chọc phá: ôi vô địch.
Ăn vụng: dịch danh vua!
Những trường của gạc-xong (garçon)

Quà bánh Bầy thật đông.
Chỉ cần trong một loáng.
Còn lại cái thùng không.
NGỌC BƯỞNG NỮ HOÀNG
(Trưng Vương)

Nhiều «bà» văn nghệ hoa-lam thơ phân pháo lại bất chấp luật, văn miên sao thơ chuyên chở được những lời lẽ nặng nịu cả nghin cân. Đình Gõ thấy tình hình gay go quá quỳnh qufu đi tìm Mê Hoặc báo tin... động ổ. Nào ngờ Mê Hoặc cũng tỉnh tai, tỉnh mũi lắm nên trốn biệt không thấy thô mặt ra. Ông Mê Hoặc ơi, bi giờ ông ở đâu, Bến Hải hay Cà Mau. Nếu cần tị nạn chính trị, Đình Gõ sẵn sàng dành cho ông một góc quầy. Chun vô quầy Siêu Thị Hoa Hồng kín lăm, an toàn lắm. Bạn đọc khác, muốn cứu nguy Mê Hoặc nếu có giải pháp gì xin mau mau tiếp tay. S.O.S! S.O.S!

HỎI: Đình Gõ có sợ dân kẹp tóc không hở?

BÍCH DU
(LVD)

ĐÁP: Chị Mai Loan không kẹp tóc. Chị Mai Loan phi-giê. Đình Gõ sợ dân phi-giê.

HỎI: Bác Đình Gõ ghét gì nhất? Thích gì nhất?

LY LY
(Gia Định)

ĐÁP: Thích nhất: Xí quách! Ghét nhất: Xí mui!

Của chị **DĨ NHIÊN** tặng ông **MÊ HOẶC** **CHUYÊN HÚI CUA.**

Húi cua ghê gớm cái thời nay,
Bổ vào phết đít mỗi sớm mai.
Thần thể hơi rình chưa chịu tắm
Áo quần bần thiêu chả buồn thay.
Thầy kêu lên bằng: Còn ăm ờ!
Linh gọi từng chính: hết ngo ngoay.
Cũng thường ăn vặt, tiêu tiền mẹ,
Ra đường vênh mặt: «anh hùng thay!»
DĨ NHIÊN

Chú rết khổng lồ
Himantarium

Có Rết ngàn chân không?

Mi-ri-a-pốt (Myriapodes) là một con vật thuộc họ nhà rết. Danh từ này do tiếng Hy Lạp mu-ri-ốt-pô-đốt (muriopodos) mà ra, có nghĩa là «mười ngàn chân».

Hiển nhiên rết là con vật có rất nhiều chân, nhưng mỗi con không thể nào có tới 1.000 chân, chứ chưa nói tới 10.000 chân như cái danh từ có tính cách phóng đại trên. Một số con có 30 chân là loại rết đơn giản nhất; một số khác có tới 400 chân.

Mỗi khi rết bò trên mặt đất, hàng trăm chiếc chân chẳng cái nào bảo cái nào, mà chiếc trước, chiếc sau di chuyển nhịp nhàng làm cho thân mình nổi lên từng đoạn nhấp nhô như sóng dồn,

Lật một tảng đá lên, có thể ta sẽ bắt gặp những con vật nhỏ bé này đang lúc nhúc như... dòi trên mặt đất. Cứ sự thường, ta rất kính trọng chúng. Nhưng nếu ta chịu khó quan sát đời sống của chúng một lúc thì cái cảm giác ghê sợ của ta lúc ban đầu sẽ biến mất và những con vật này dễ trở thành bạn tri kỷ của ta.

CHỖ Ở TỐI TÂM

Giống rết Myriapodes thích sống ở những nơi ẩm thấp. Ban ngày chúng thường ẩn trong những vỏ cây già hay lá úa, ép chặt người dưới những phiến đá hoặc chui xuống đất để chờ đêm đến sẽ xuất hiện, đột kích con mồi.

Bây giờ bạn thử lật một tảng đá lớn đã đóng rêu lên coi: một đồng lúc nhúc những chú côn trùng nhỏ li ti, có con chỉ dài tới vài li mét, đang ẩn nấp nơi đây. Có con lấy làm sợ hãi, chạy thục mạng để tìm các lần; có con cuộn tròn người lại như một trái banh, nằm yên bất động để chờ cơ hội là bung ra chuồn gáp. Có mấy chú trông bộ tịch có vẻ can đảm lắm, các chú đứng lại, nhưng không thêm cuộn mình vội, chờ đến khi ta đụng tới, các chú mới co rúm người rồi lần dần ra như người phải gió. Thật ra các chú chả can đảm chút nào, nếu các chú có đứng lại chờ đôi nhút, chẳng qua cũng do tính chậm chạp và lười «quá cỡ thợ mộc» của các chú mà thôi.

Giống rết trông con nào cũng như con nào. Tuy nhiên người ta vẫn có thể xếp chúng làm 2 loại: giống «Giáp xác» mình thon, nhanh nhẹn và giống Myriapodes.

Giống trước chỉ có 7 đôi chân còn giống sau có nhiều hơn.

HÌNH DÁNG VÀ XẾP LOẠI

Mấy giống Myriapodes, Giáp xác Tri thủ, giữ một vai trò quan trọng trong việc phân loại loài «Tiết túc». Giống Myriapodes không đông đúc lắm: chúng ta mới biết vào khoảng 8.000 loại, tất cả đều sống ở dưới đất. Nhìn vào giống này, ta không làm sao phân biệt được đâu là ngực, đâu là bụng, trông nó y hệt con Tiết túc; Minh chúng chỉ gồm cái đầu và một số lớn các bộ phận, tức là các vòng tròn xếp song song với nhau; ở mỗi vòng có một hay nhiều cặp chân.

Ta lại chia giống Myriapodes ra làm 2 loại chính: loại Si-lô-pốt (chilopodes) chỉ có một cặp chân ở mỗi vòng và loài Đíp-lô-pốt (Diplopodes) có 2 cặp ở mỗi vòng.

LOẠI CHILOPODES

Mấy chú này rất hung hăng. Mỗi chú đều có 2 hàm răng vững chắc, đặc biệt là đôi chân trước biến thành đôi móc nhọn đáng làm cho địch phải kiêng nể. Vì mỗi khi xung trận, chú thường thọc sâu đôi câu liêm này vào thân nạn nhân để chích vào đó một chất độc khiến cho địch phải nằm ngay đơ cán cước. Thức ăn của loại này là ruồi, nhện, sâu bọ, sên và ngay cả mấy con thuộc loài gặm nhấm nữa.

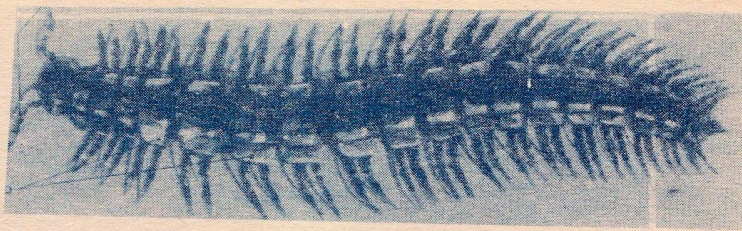
Khi quật ngã được con mồi, chú lấy những cặp chân sau dài và khỏe hơn ghì chặt địch thủ vào mình, rồi dùng đôi câu liêm chích cho địch một

phát chất độc, sau đó vài phút là chú hóa kiếp cho con mồi.

Nọc độc của rết không những làm tê liệt những con vật vừa kẻ trên mà còn nguy hiểm cho chính con người nữa : chỉ một cái chích nhẹ vào ngón tay cũng có thể làm cho cả cánh tay sưng vù lên ! Ở bên Pháp, loại rết này không dài quá 12cm và thân mình có khoảng 21 vòng.

Ngoài ra cũng còn những loại rết lớn hơn nhiều, nhất là tại các xứ nhiệt đới : như tại Nam Mỹ Châu có một giống rết khổng lồ dài tới 30cm, trong khi một giống khác ở Bắc Phi chỉ dài 12cm.

Con Si-quýt-ti-gie (Scutigère): Đây là nhà vô địch bò nhanh trong họ nhà rết. Bạn sẽ dễ dàng bắt gặp loại này trên trần nhà tắm tối và trong những căn buồng kín cũ kỹ; chính tại những nơi này, chú thường đụng độ với các con mồi nhỏ bé của chú. Đối với loài rết thì Scutigère bò nhanh không thể tưởng được. Có lẽ vì thế mà chú nổi tiếng trong họ nhà rết. Chú có một thân hình vạm vỡ và những chiếc chân rất dài. Những cặp chân sau gồm từ 450 tới 500 đốt hợp thành, thường tỏ ra rất nhanh nhẹn. Chú có những sợi râu rất mảnh, mảnh hơn cả sợi tóc, do hàng trăm đốt nhỏ li ti gắn lại với nhau. Giống này đều có rải rác khắp nơi bên Âu Châu. Tại những miền nhiệt đới và tiếp nhiệt đới cũng có những giống tương tự như con Scutigère.

Loại rết mỗi vòng có 2 cặp chân

Con cuốn chiếu

Con Hi-măng-ta-ri-um (Himantarium): Đây là loại rết đất khổng lồ có một thân mình dài và mảnh khảnh đo tới 20 cm, do 130 tới 173 vòng hợp lại. Tuy có một thân hình uy nghi bề thế nhưng giống rết này lại rất hiền và tỏ ra vô hại. Cũng có một số con có thể tiết ra một chất độc lấp lánh như chất lân tinh.

Con Lít-tô-bi (LITHOBIE)

Khi hạ được đối phương, chú Lithobie dùng cái thân dài lều nghêu của mình cuốn chặt lấy địch thủ y như loại rắn. Chú cũng sống dưới các tảng đá, sỏi hay lá khô như con Myriapodes. Thân chú gồm 19 đốt, dài từ 2 tới 3cm; chú là con vật rất háu ăn : có lúc nhện dơi không được chú phải liều lĩnh tấn công cả mấy bác giun khổng lồ, to gấp 10 chú. Trong những trường hợp này, chú

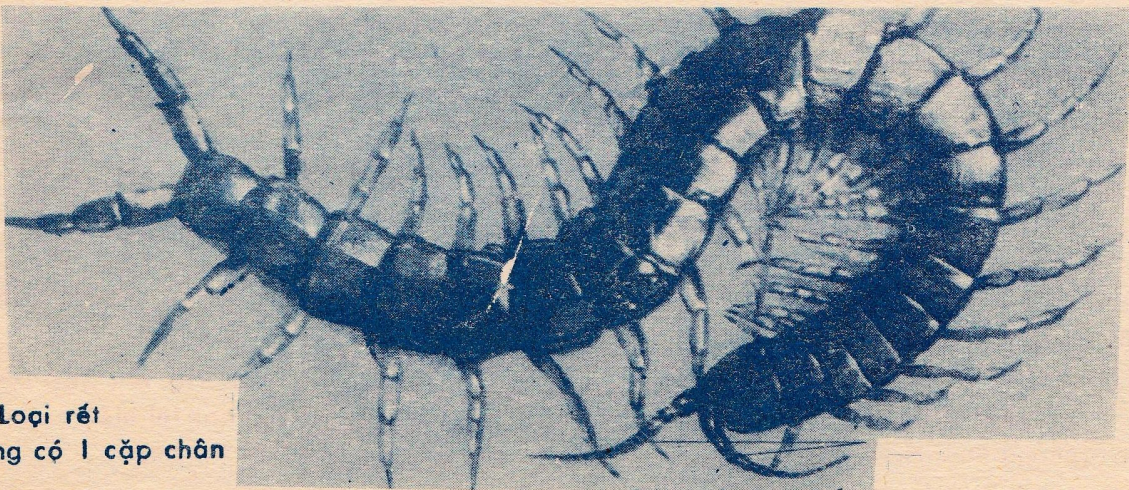
lấy thân cuốn chặt lấy giun. Khi con mồi to quá không dùng răng cắn chết được, chú lại vác bửu bối ra dùng : lui cho địch thủ một phát nọc độc là xong !

Con Díp-lô-pốt (DIPLOPODES)

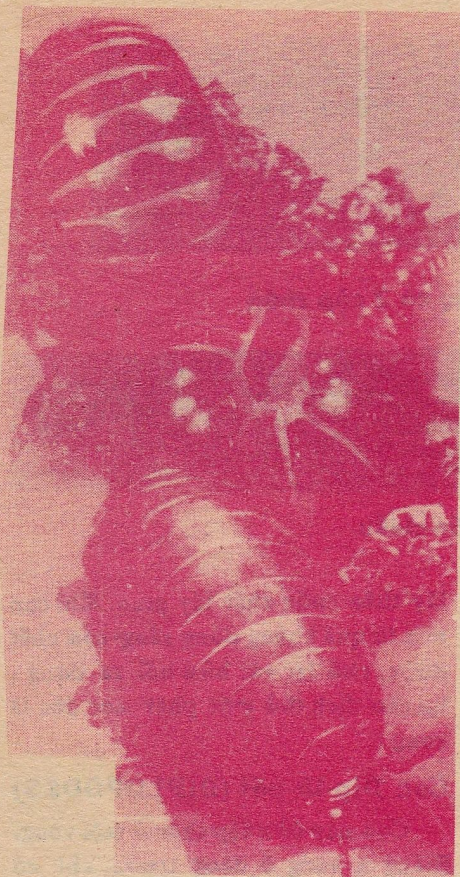
Con này có 2 cặp chân ở mỗi vòng. Riêng 4 vòng ở đằng trước chỉ có một cặp mà thôi. Giống này có một bộ phận nghiền thức ăn rất yếu, trái hẳn với giống Chilopodes, nên không ăn được thịt mà chỉ ăn rau cỏ mà thôi.

CON «CUỐN CHIẾU, KHÔNG LỖ

Chân dài từ 2 tới 3cm khi bị tấn công, chú cuốn tròn người lại, giả vờ chết rất tài. Chú còn có một cách tự vệ khác nữa : khi kẻ thù tiến lại gần (chẳng hạn chúng ta giơ tay ra nhón) chú liền tiết ra một chất thật khó

Loại rết
mỗi vòng có 1 cặp chân

con Bọ cầu

ngủ từ những cái lỗ ở chung quanh mỗi vòng... Nhiều con vật chuyên ăn thịt các loại côn trùng, khi ngủ thấy mùi này cũng lật đật rút lui có trật tự.

Con Po-li-đét (POLYDESME)

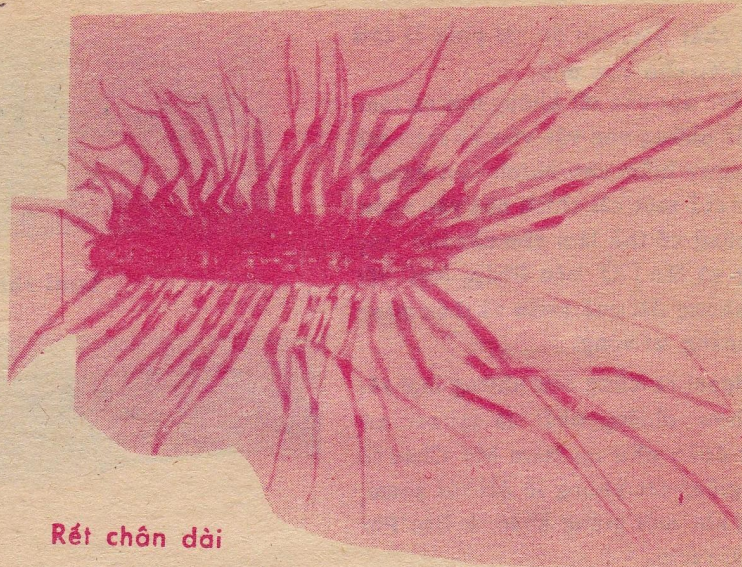
Mỗi khi gặp địch thủ, chú Polydesme biết phòng những cái vảy bám ở 2 bên mình lên như muốn nạt nộ đối phương. Chú chuyên sống trong rừng, giữa các lá khô và vỏ cây.

CON BỌ CẦU

Chú này dài từ 8 tới 16mm, có một bộ mã khá «bô trai» nhờ nước da óng ánh nhiều màu sắc. Khi có vật gì chạm phải, chú thường uốn người lại thành một trái cầu tí hon trông rất ngộ nghĩnh.

Bọ cầu ưa sống ở những nơi có trồng thông, rừng cây và đồng lúa.

VĂN TRUNG
(phỏng theo HacheHe)

Rết chân dài

Tại sao Tổng Thống Hoa-Kỳ Abrahm Lincoln lại để râu quai nón ?

Tổng Thống Hoa Kỳ Abraham Lincoln (dân Mỹ còn gọi là Abe Lincoln) là Tổng Thống thứ 16 của Hoa Kỳ (nhiệm kỳ 1861—1865) trong thời gian đang vận động tranh cử Tổng Thống thì ông nhận được 1 bức thư của 1 cô bé ở Westfield, Nữ-Úc đề ngày 15-10-1860, nội dung bức thư như sau :

«Thưa Ông :

Cháu là 1 đứa con gái 11 tuổi, nhưng rất mong ông sẽ làm Tổng-Thống. Cháu có 4 anh trai và 1 số các anh cháu sẽ bỏ phiếu cho ông bằng mọi cách, và nếu Ông để râu quai nón thì cháu sẽ cố gắng vận động nốt số anh cháu còn lại bỏ phiếu cho Ông. Ông trông sẽ đẹp trai hơn nếu để râu quai nón vì mặt Ông gầy quá. Tất cả các phụ nữ đều thích râu quai nón và họ sẽ vận động chồng họ dồn phiếu cho Ông, rồi Ông sẽ trở thành Tổng Thống.

Kính thư,
Grace Bedell.»

Ngày 16-2-1861 sau khi Ông đắc cử Tổng Thống, trong 1 buổi nói chuyện trước hàng trăm dân chúng gần Wetfield, ông hỏi đám đông :

« Cô Grace-Bedell có đây không ? », tức thì trong đám đông 1 cô bé chạy ra đến chỗ Ông, Ông cúi xuống nhắc bổng cô bé lên, hôn vào má và nói : « Cháu xem, vì nghe lời cháu nên ta để râu quai nón.»

KHÔN QUÁ

Một cậu bé hỏi má :

— Má ơi, má thấy đồng năm chục mới toanh này đẹp không ?

— Ờ, đẹp thật nhì.

— Thế thì, con sẵn lòng đổi cho má lấy một đồng một trăm cũ rích để làm má vui lòng.

— Trời ơi ! Sao màn ảo thuật của anh lại hiện ra toàn cả chưa thời thế này.

Đuóm Mòn Màu

Em là một độc giả của tuần báo Thiếu Nhi. Vì nhận thấy tờ báo rất bổ ích cho tuổi trẻ nên em viết thư này, trước là để nói lên sự cảm kích của em đối với những vị đã nghĩ đến tương lai của tuổi trẻ mà thành lập ra tờ báo, sau là bày tỏ những cảm tình của em đối với tuần báo Thiếu Nhi

Thưa chị, em rất cảm phục đoàn thể quý vị lãnh đạo về vật chất cũng như về tinh thần cho tờ báo Thiếu Nhi, đã không ngại khó khăn và đã vượt qua những thử thách, để giữ vững tờ báo ngõ hầu đem đến cho toàn thể thiếu nhi Việt Nam một món quà giải trí vừa lành mạnh vừa bổ ích. Thật là những tâm hồn cao cả.

B.H.V
(Vũng Tàu)

Thưa chị, chỉ có 1 việc ni em nhờ chị — Trong các sổ báo sắp phát hành, chị có thể cho in bài «Quyết Tiến» của Võ đức Thu, với bản «Cô láng giềng» của Hoàng Quý được không (gồm ca nhạc và lời). Ở ngoài Huế, em tìm ở tiệm bán nhạc xưa mà không có. Em cần có mấy bản đó. Thưa chị, em nghĩ lâu lâu mới có in một lần bản nhạc, chắc mấy bạn Thiếu Nhi trên toàn quốc không có phân phối đâu, và đôi lúc có nhiều bạn thích như em nữa đó.

NVT. (Huế)

... Khi nghe em nói tình trạng báo

bán xuống dốc, hiện thời ba em cũng giết mình, quên cả ăn, ba em cứ nhìn đầu đầu rồi lầm bầm: «báo Thiếu Nhi hay lắm. Bằng cách nào ba cũng sẽ giúp cho nó sống. Nhưng chắc một mình ba cũng chẳng ăn thua gì, giá mỗi người giúp một ít, một ít thôi, cũng đủ giúp cho báo sống rồi»

KT. (Nha Trang)

Có lẽ vì ái mộ Thiếu Nhi quá cho nên em đâm ra ghiền, trông chờ từng ngày, từng phút tờ báo xinh xinh, dễ thương...

Thế nhưng, em bỗng đau xót vô cùng, khi thấy chị trả lời với vài bạn rằng: Thiếu Nhi đang ở trên vực thẳm, chờ thành bán nguyệt san. Tại sao lại «gần» có thể như thế được hở chị? Em thấy là nơi em ở, mấy người bạn bằng tuổi, hoặc nhỏ hơn em, đều xem Thiếu Nhi mà chị.

Chị ơi!

Nếu một mai, mà Thiếu Nhi trở thành bán nguyệt san, thì em sẽ đợi mỗi cở vô cùng vì phải trông đợi từng ngày (đến nửa tháng) tờ báo thân yêu... thời gian nửa tháng lâu quá phải không chị?

Nhưng! Một khi đã không muốn như thế, thì em sẽ cố dùng ba tác lược, để giới thiệu Thiếu Nhi với những người chưa biết Thiếu Nhi (tuy rằng em rất dở trong việc ăn nói, nhưng em sẽ ráng). Như vậy các bạn, em và chị mới không phải xa nhau lâu há chị.

T.L
(Bình Dương)

... Ở trường em có mở 1 giải thưởng bích báo về Giáng Sinh. Em đem theo cuốn «Thiếu Nhi» số 66 có bài làm Bích Báo của chủ Bách Khoa tới. Tụi bạn em vừa gặp cuốn Thiếu Nhi là mượn liền, tụi nó tranh nhau đọc say mê chẳng chịu làm gì cả. Em hỏi thúc, tụi nó cũng chẳng chịu buông. Rồi cuộc em phải dọa là đem về, tụi nó mới chịu bỏ.

Sau đó, chúng em liền theo đúng những điều chủ Bách Khoa chỉ dạy và tin chắc rằng thế nào cũng đoạt giải.

T.T (Saigon)

... Trời ui! Lúc này Thiếu Nhi hay quá cỡ thợ mộc, chị biết không tuần nào em cũng mong đến ngày thứ bảy hết á, để được trọn buổi chiều say sưa bên Thiếu Nhi, trong Thiếu Nhi mục nào em cũng thích, em thấy có nhiều bạn đòi bỏ tranh của ông Walt Disney mà em tiếc ghê chị ạ, tranh của ông thật hay, thật vui mắt...

Thiếu Nhi hay ghê cơ! Trong có những mục «Khéo tay làm lầy» dạy làm những con vật xinh xinh, những món đồ trang nhã, thế mà em thích làm sao ấy. Chị biết không năm nay em học đệ Nhất bài vở nhiều lắm, nhưng khi đọc Thiếu Nhi thấy các bạn làm thơ, văn hay quá em ngứa tay,

Chị xem tuần nào có Thiếu Nhi là có mục dành lặn giữa em và nhỏ em của em, dứa nào cũng dành xem trước đến nỗi ba em phải giảng hòa. Nghĩ lại em đã lớn mà còn dành báo với em của mình em thẹn ghê chị ạ!

V.T (Long Xuyên)

— Nó lớn trước tuổi đấy.

MỘT TÁC PHẨM CÁC EM
TRÔNG ĐỢI TỪ LÂU NAY ĐÃ
PHÁT HÀNH:

ĐƯỜNG LÊN NÚI THIÊN MÃ

Truyện dài của NHẬT TIẾN

Đọc đề say mê thích thú một công trình điều tra ly kỳ và sôi nổi của bộ ba: Ông Thanh Tra Mạc Kính, nữ ký giả Thu Dung và Sơn bản báo.

- VI VI vẽ bìa.
 - HUYỀN TRẦN xuất bản
 - KHAI TRÍ tổng phát hành
- Sách dày 160 trang — Giá 200đ

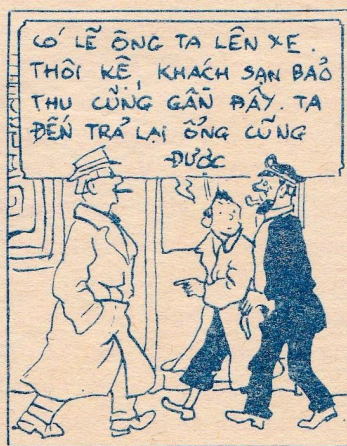
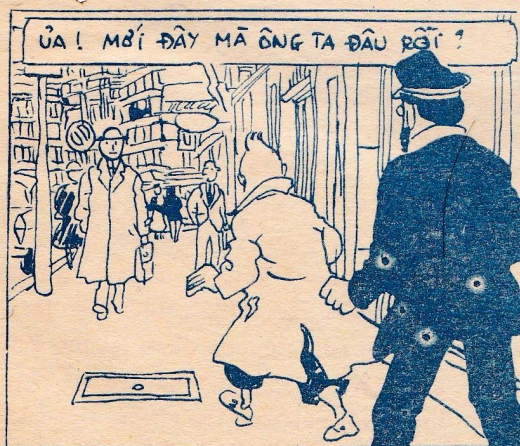
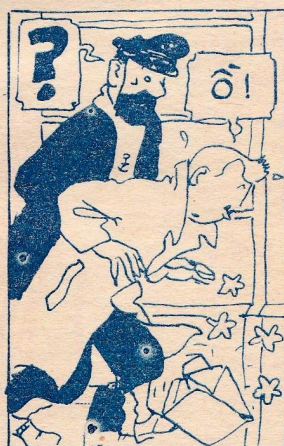
CUỘC PHIÊU LƯU KỲ THÚ CỦA TIN TIN

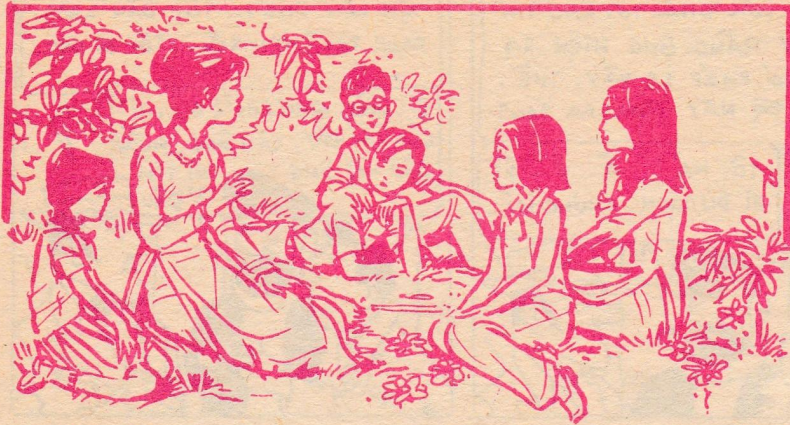
ĐẶC VỤ THAN ĐẠ

Nguyên tác : HERGE

Chuyển ngữ : THU AN

vườn hồng

SUỐI MÁT

Các em thân mến,

Mục Suối Mát tuần này, chị muốn trình bày với các em một bông hồng thật đẹp. Đó là người bạn cũ của các em, Trịnh Thiên Vũ. Vũ có tính thần cầu tiến vô cùng, sẵn sàng tìm tòi những tư tưởng hay, những người bạn tốt để học hỏi và trau dồi nhân cách. Nhưng điều tuyệt vời hơn hết, đáng khen hơn hết, là mặc dầu còn nhỏ, vậy mà khi biết rằng mình có lỗi, làm buồn lòng chị và các bạn Thiếu Nhi, Vũ đã bị sự ân hận dần vật, khiến Vũ băn khoăn khổ sở suốt 4 tháng trời, rồi lòng can đảm và tự trọng của một người có tư cách đã thúc đẩy Vũ viết về cho chị một lá thư đầy 24 trang chữ nhỏ. Thư Vũ gửi cho riêng chị. Nhưng vì thấy Vũ có hành động rất ngay thẳng đáng khen, chị muốn các em cùng cảm thông với chị niềm vui mừng là trong gia đình chúng ta có những người bạn tốt và chị cũng muốn các em quên hẳn đi những ý nghĩ gì không hay về Vũ, nếu có. Bởi vì « Một người chưa làm điều trái chưa chắc đã là người tốt, nhưng nếu đã làm điều trái mà biết hối cải thì đó chính là người đã được thử lửa rất đáng tin ». Chị hết lòng ca ngợi Vũ trong hành động can đảm, thẳng thắn này và mong sao tất cả chúng ta đều nên theo gương Vũ. Không ai có thể không

sai lầm. Nhưng giá trị mỗi người khác nhau chính là ở điểm biết nhìn nhận lầm lỗi. Và ta có thể tin rằng tương lai của những người đó sẽ rất xán lạn.

Sau đây chị trích ra vài đoạn :

...Qua 4 tháng trời rỗng rã vút nhanh, anh em Vũ thật rất lấy làm biết lỗi và ân hận về những lời nói hỗn láo, thiếu tư cách của mình để làm cho chị phải buồn. Mỗi sáng tinh mơ, Vũ đạp xe đi học từ nhà đến trường, vừa đạp Vũ vừa suy nghĩ về những hành động lầm lỗi vô tình từ trước đến nay, Vũ buồn lắm chị ạ và niềm hối hận lại kéo về, lương tâm Vũ như trách móc thật đáng cay, dày vò Vũ chạnh lòng như đau và khổ sở đứt từng khúc ruột một. Buổi ra chơi ở trường, Vũ ngồi yên lặng một chỗ dưới bóng cây rợp lá ở phía sân sau trường, nhìn những cậu bé vui chơi chạy trốn, rượt bắt nô đùa, Vũ ước gì sẽ được một ngày kia sừng sững như các cậu và được vui vẻ trong cái tuổi hồn nhiên thơ ấu đó, nhưng lòng Vũ cứ nao nao buồn, cái buồn đã làm Vũ ngần ngại cả người, quên cả thực tại. Về nhà, ngay đến trong lúc làm việc, dọn dẹp lật vật trong nhà và đến lúc lên giường đi ngủ, Vũ nằm vật tay lên trán, thao thức để hãy nghĩ lại những hành động của mình đã làm xem có tốt gì và hay đẹp gì không, chợt nhiều khi có ă năn ân hận; lương tâm Vũ

ĐỖ PHƯƠNG KHANH phụ trách

trách móc giận buồn vẫn dày vò nhất quyết không tha và từ tốn hỏi vặn lại rằng : Tại sao anh em Vũ lại tệ như thế hả ? Vũ ơi ! Anh em Vũ không yêu và quý người khác thì làm sao người ta thương yêu đáp lại mình. Vũ ơi ! Anh em Vũ đã đi một lối lầm thật là tai hại, lần sau và mãi mãi hãy nhớ đến bài học kinh nghiệm quý giá này, mà chẳng bao giờ lầm lỗi nữa nhé ! Vâng ! Vũ sẽ xin ghi nhớ !...

... Vũ còn nhớ mãi cái hôm mua báo về nhà đọc, Vũ đọc được ở nơi hộp thư của chị trả lời cho chị Nguyễn thu Hoa và anh Lê thanh Nguyên ở Gia Định đã phiên trách về những lầm lỗi không hay của anh em Vũ, Vũ rất lấy làm cảm động và đọc xong Vũ nghĩ buồn mà khóc ra nước mắt. Vũ thật rất buồn vì những hành động lầm lỗi của mình đã làm phiền khổ đến chị và các anh chị nữa.

Những hành động của Vũ thật làm bạn tâm suy nghĩ đến cho cả ba của chị Hoa và đã làm khổ công đến anh Nguyên đã buồn Vũ mà viết thành những trang thư quý báu gửi về cho anh em Vũ nữa. Chị Hoa và anh Nguyên ơi ! Vũ chẳng biết có gì nói lên để yêu quý và cảm ơn thật rất nhiều đến anh chị cả ! Trong những ngày tháng này, chính nhờ việc làm tốt đẹp của anh chị dành lại cho Vũ đã cảm hóa cho anh em Vũ tự rèn luyện lấy cái bản tánh ngu dốt của

mình từ trước đến nay, mà sửa đổi
để vươn lên và mãi mãi được tốt đẹp
bằng anh chị.

Thưa chị ! Trong những lúc lầm
lỗi, nếu không có người khác chỉ
vạch cái lỗi của mình thì mình chẳng
bao giờ biết nghĩ đến. Thời gian lặng
lẽ trôi đi, đã để lại cho Vũ biết bao
nhiều kỷ niệm êm đềm ngày nào.
Qua những câu cách ngôn sâu sắc
của các anh Hoài linh Vũ, Đỗ minh
Hoàng và Đặng sử Nghĩa gửi về, Vũ
đã được học hỏi qua và biết các anh
đã thương mà chỉ vạch rõ cái lỗi của
Vũ. Nhờ các anh, nếu không thì Vũ
đã không bao giờ mở to con mắt ra
để học một ít cái khôn ở các anh cả.
Các anh ơi ! Vũ vẫn thường ngưỡng
phục và yêu dấu các anh với tất cả
tấm lòng. Vũ chỉ tiếc rằng không
được biết những địa chỉ của nhà các
anh ở tận phương trời nào, để Vũ
sẽ có một cánh thư gửi về nhà các
anh trước là để cảm ơn các anh thật
nhiều và sau là để hy vọng để làm
quen với các anh trong tình bạn của
tuổi niên thiếu. Các anh ơi ! Hôm
nay anh em Vũ đã biết lỗi rồi, Vũ
chỉ chờ các anh lấy tình thương xóa
bỏ mọi hận thù cho Vũ nhé !...

... Chị ơi ! Chỉ có cái tình thương
bao la đã làm cảm hóa được tâm hồn
con người lầm lỗi. Một ánh mắt
thương yêu, một nụ cười cời mở
sẵn sàng tha thứ mọi lỗi lầm, đã cải
thiện và làm biến đổi nhanh chóng
được tính tình của con người lầm
lỗi. Khi làm điều lỗi và ý thức biết
nhận thấy rõ ngay cái lỗi của mình,
ai cũng mong sớm được tha lỗi, để
lương tâm khỏi phải phiền trách cắn
rứt. Lương tâm là cả một tòa án công
minh để phân xử điều phải lẽ trái
đã luôn luôn ngự trị trong lòng mỗi
người. Nhờ nó, người ta mỗi khi

lầm lỗi, đã tìm ra thấy điều đúng lẽ
hay mà tự sửa lấy chính mình, để
giúp tự chính mình thấy cái lầm lỗi
của mình, cái ngu dại đã làm phải mà
tránh đi, để ngày một tiến bộ và tốt
đẹp mãi lên theo kịp con đường đúng
của người tốt đã đi mà họ đã trải
qua một cách thành công vững vàng.
Chị ơi ! «Không có một cơn mưa,
trận bão nào kéo dài mà không chấm
dứt. Không có một người lầm lỗi
nào, kịp khi thức tỉnh, mà không
quay về với tất cả niềm hối hận ăn
năn».

Thưa chị ! Hôm nay anh em Vũ
xin gôm chung lại cùng một ý nghĩ
viết đề hoàn thành một cánh thư gửi
về người chị yêu dấu, anh em Vũ xin
thành thực nhận tất cả mọi điều lỗi
lầm tai hại và những hành động hỗn
láo không mấy được tốt đẹp từ trước
đến nay, đã làm cho chú Nhật Tiến,
chị, các bác tòa soạn và riêng các anh
chị phải buồn và phiền lòng...

...Ngày xưa vào thời thơ ấu, khi
còn học ở lớp nhất, Vũ đã từng được
nghe lời thầy giảng ra trong một
quyển truyện dành cho tuổi thơ hay

nhất và bây giờ tìm đọc để nhớ lại,
Vũ vẫn thường yêu mến nó lắm :

Đã là tình bạn, các con phải biết yêu
quí những người bạn của các con. Các
con phải sẵn sàng can đảm để hy sinh
những gì các con đã có, để đứng ra che
chở cho bạn, để mà giúp bạn, mỗi khi
bạn gặp điều không may và những hành
động đáng khen, đáng quý đó sẽ giúp
các con trở thành những cậu bé phi
thường.

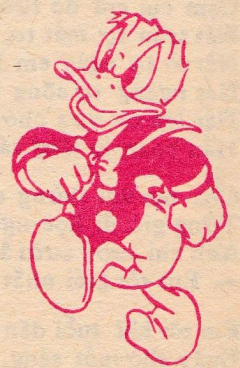
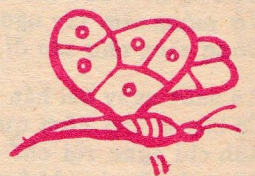
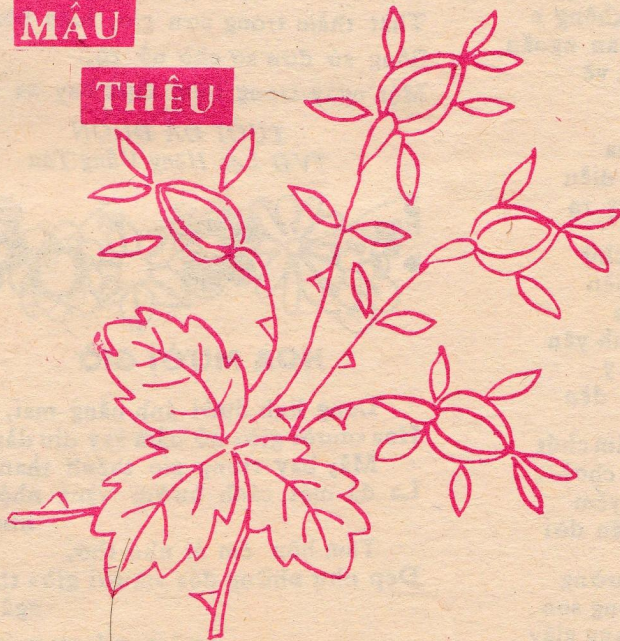

Thưa chị ! Xưa nay, Thượng Đế
có ghét ai cũng không nở đóng cửa
một ai, khi họ có lòng. Chị ơi ! Chị
mỉm một nụ cười tha thứ cho anh em
Vũ nhé !...

T.T.V. (Saigon)

MÀU

THÊU

— Hình phạt đối với kẻ dối trá
không phải là y không được người ta
tin, mà là y không dám tin bất cứ ai.
GEORGE. BERNARD SHAW

— Một đời sống hy sinh là tuyệt
đỉnh của nghệ thuật. Nó tràn đầy niềm
vui chân chính.

Gandhi

UYÊN THỤY PHƯƠNG ghi

EM TÔI

Em tôi năm tuổi đến trường
Hồn non trong trắng ngồi gương
mặt tươi màu hoa mới nở
bất kỳ Xuân, Hạ, Thu, Đông

Sớm trưa chuyên cần từng buổi
Đường xa bước nhỏ không e
Vỏ mỏng cầm tay ngoan ngoãn
Tung tăng như sáo đi, về

Ê a suốt ngày bài hát.
Cô bày ở lớp hôm qua
Anh chị nghe rồi chế diễu
Em cười ấp úng không ra

Cặm cùi em đồ từng chữ
Nét tròn tợ mắt to, hiền
Nét sò tợ ngày em lớn
Nét ngang tợ sống bình yên
Nét lên tợ vừa chớm ý
Hân hoan lo lắng sách đèn

Cha mẹ vui mừng chăm chút
Từng giờ đi học ngủ, chơi...
Anh chị tươi cười âu yếm
— Em tôi giỏi nhất trên đời

Em tôi khi tuổi đến trường
Ngây thơ mắt sáng, lòng son
Cười khi mực hiền loang giấy
Vui vì non bề yêu thương.

PHẠM TƯỜNG VÂN (Tam kỳ)

bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn

THƯƠNG QUÁ QUÊ HƯƠNG

Tôi yêu khi nắng sớm tràn reo,
Rộn rã chân chim tận xóm nghèo.
Có dáng trẻ thơ đã cắp sách
Điềm mình qua hồ nước trong veo.

Tôi mến con đường trước rất êm
Ru ngàn câu hát, tận ngoài thềm
Trời cao xanh ngắt không mây gợn,
Nắng xỏa vòn vai những sợi mềm.

Tôi hay lặng lẽ đứng bờ đê
Tiếng trống thu không giục chiều về
Cánh vạc chơi vơi như vòn nhẹ
Gió hiền phớt nhẹ cánh Pensée.

Tôi thương chú mực đứng lưng trâu,
Thả cánh diều cao tận đỉnh đầu
Khi ánh tà dương đã khuất bóng
Một chiều thôn dã đã về mau

Tôi nghe âm hưởng những mùa trăng
Kết tận nương cau ánh lướt vàng,
Thiên Lý hương thơm còn thoảng
Nư đưa giấc ngủ thật mênh mang.

Thật hiền trong nhịp sống bao la,
Thật thắm trong cơn gió, hiền hòa.
Bông sứ đơn sơ chờ nở rộ,
Một ngày trong tiềm thức bay xa

TUỔI ĐÁ ĐUỒN
TVĐ Lạc Hồng Vũng Tàu

HOA MƯƠI GIỜ

Lung linh dưới ánh nắng mai,
Hoa «mười giờ» nở dằm say dịu dàng
Mây bay trong gió thênh thang,
La đà một cánh bướm vàng nhón
nhơ.

Tâm hồn êm ái như thơ,
Đẹp như những đoá «mười giờ» thơ
ngây.

TRẦN CẢNH ĐỨC
GIA ĐỊNH

TÌNH MỘNG

(Thân ái nữ Bội Khanh)

Mùa thu đem mưa tới
Tan học gặp mưa rơi
Vi lòng đang thời thối
Em đi giữa bầu trời
Về nhà lên cơn đau
Khuôn mặt em đau đau
Nghỉ học mất hai buổi
Từ đây tồn tới sau.

ĐỖ THỊ NGỌC BÍCH
(Trương Vương)

SÁNG HỒNG

Sáng hồng dậy sớm ra vườn
Sương còn ấp ủ nắng còn chưa lên
Gió lùa qua lá dịu hiền
Đất thơm mùi cỏ uyên nguyên tháng
ngày.

HOÀI-NAM-TOÀN

QUÊ HƯƠNG TÔI

(Trao về Xa Cát và bạn Lê Trung
để mến!)

Quê hương tôi...
Ruộng đồng reo xanh ngát!
Trẻ mục đồng say ngắm cánh diều lên
Gió vi vu vòn mát thoảng mông
mênh
Hương bông lúa dịu dàng men thấm
đượm...

Quê hương tôi...
Trần tin yêu vừa chớm!
Giọng hát hò thôn nữ ngọt mộng lành
Tùng lưỡng cây vui trong nắng vàng
hanh...

Mồ hôi đời đem ấm no thịnh trị
Quê hương tôi...
Không thù thừa hoa mỹ!
hay kết bằng những đài các... kiêu
sa
Nhưng... vạn đầy chất phác đáng
hiền hòa...
Và chan chứa... dạt dào... muôn triu
mến

Quê hương tôi...
Xin một lần tìm đến!
Qua dòng thơ «bé bỏng» làm...
thương duyên...

UYÊN THỤY PHƯƠNG

bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn

DỐC CÁT

Sơn Chi đi ngược lên dốc cát. Gió thổi lồng lộng làm tóc cô bé bay tung. Những sợi tóc đen mượt «mi mi» trên đôi gò má ửng hồng của cô bé thật dễ thương... Rạng dương liêu trong gió reo vì vu. Sơn Chi chúm miệng bắt chước tiếng lá reo, rồi cô bé cười khúc khích một mình... Cô bé chợt đứng khựng lại. Đôi mắt mở to, Sơn Chi ngáp ngừng giây lát rồi quay người lại :

— Sơn Chi, Sơn Chi.

Sơn Chi ngồi bệt xuống bên một gốc dương liễu, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên vẫy vẫy, Đông Thảo từ dưới chân dốc chạy lên, mặt đỏ hồng lấm tấm mồ hôi, nói vọng lên :

— Chẳng chờ người ta gì cả !

Sơn Chi cười, chờ Đông Thảo lên nói :

— Chi đợi lâu quá, tưởng Đông Thảo đi rồi.

Đông Thảo vẫn còn giận.

— Hứa chờ rồi mà tưởng gì. Với lại người ta có biết nhà cô đâu mà đi...

Sơn Chi lại cười, cô bé kéo tay Đông Thảo đứng dậy đi tiếp :

— Chi xin lỗi nhé. Thôi mình đi đi. Nhà cô kia kia, Thảo. Nhà trắng trắng ấy.

Đông Thảo nhìn theo hướng tay Sơn Chi. Nhà trắng trắng, nhà cô Tường Hương đó ; ngôi nhà nằm giữa khoảng đất rộng trồng đầy cây cảnh, thật xinh xắn. Đông Thảo bầu nhẹ tay Sơn Chi :

— Nhà cô xinh ghê, Sơn Chi nhỉ.

— Ủ, nhưng chẳng biết có đúng không con Mai chỉ đường cho Chi đấy.

Đông Thảo kêu lên :

— Nhớ không phải.

Sơn Chi mỉm cười :

— Phải mà. Để Chi coi... biệt thự Tường Giang.

Hai đứa đến gần nhà dân. Đông Thảo nhìn lên tấm bảng đồng trên cổng, cô bé kêu lên mừng rỡ.

VIẾT VỀ NHỮNG KỶ NIỆM HỌC TRÒ

CUỘC THI

SÁNG TÁC

— Đúng rồi Chi ơi, biệt thự Tường Giang.

... Sơn Chi ngáp ngừng trước cái chuông điện, bỗng Sơn Chi giật mình vì tấm bảng gỗ lồng sau mấy song cửa cổng. Hình dấu một con chó với đôi mắt dữ tợn, cái lưỡi thè dài «Attention, chien méchant». Tất cả đã mờ vì bụi Sơn Chi thụt lùi ra phía sau Đông Thảo giật mình :

— Gì thế Sơn Chi ?

— Có chó Đông Thảo ơi, Chi sợ quá !

Đông Thảo vừa nghe xong bỗng ù té chạy Sơn Chi hoảng hốt chạy theo, cát thật lún, Sơn Chi thở hồng hộc — Được một quãng, Sơn Chi bỗng té nhào, cô bé hét lên đau đớn. Đông Thảo quay phắt lại, chạy đến bên Chi.

— Chi, có sao không ?

Sơn Chi gượng dậy :

— Hòn đá này, không, Chi chẳng sao cả.

Đông Thảo đỡ bạn dậy xem xét : Một vết bầm rướm máu ở đầu gối Sơn Chi có vẻ đau nhiều nhưng cô bé vẫn nói cứng rắn — Chẳng sao đâu, hơi đau một tí thôi.

— Mình về Chi nhé.

Đông Thảo dìu bạn về. Thế là cuộc đi thăm cô Tường Hương đành bỏ dở. Cô đau hơn một tuần rồi mà hai đứa vẫn chưa đến thăm. Lớp nhì một của Sơn Chi đã đến gần hết. Hôm Sơn Chi định đi thi Đông Thảo bị cảm, phải chờ đến

hôm nay. Nghe Mai nói cô Tường Hương có nhắc Sơn Chi và Đông Thảo. Eo ơi, lúc đó Sơn Chi chớp mắt thật nhiều Sơn Chi hỏi Ngọc Mai :

— Lớp mình có ai chưa đến không ?

— Còn những mười mấy đứa. Con Uyên này, con Hà Liên này.

— Thế cô có hỏi chúng nó không ?

— Không, cô nhắc có mỗi Chi với Đông Thảo.

Sơn Chi về rủ Đông Thảo đến thăm cô, Đông Thảo đồng ý ngay. Thế mà bây giờ... thật xui xẻo. Cũng vì Đông Thảo, tự nhiên cái bỏ chạy, làm Sơn Chi hoảng cũng... chạy theo. Đành để đến hôm khác vậy.

... Lần đi thăm cô thứ hai này, hai đứa chuẩn bị kỹ lắm. Chả còn đuổi bắt nhau như hôm nọ nữa. Sơn Chi lại còn mang theo một túi cam. Mỗi lần ốm, Sơn Chi vẫn thấy bác Tích cho cam táo để đầy táp đồ nuy cạnh giường. Thì bây giờ đi thăm cô đau — Sơn Chi nghĩ — cũng phải có một cái gì chứ. Lúc ngỏ ý với mẹ chuyện này, mẹ nhìn Sơn Chi :

— Con còn bé mà biểu xén gì !

— Nhưng cô Tường Hương cũng đau mà mẹ.

Mặc mẹ giải thích — Sơn Chi cứ đòi mãi, rồi cô bé lại đòi chiến thuật — quay ra năn nỉ. Thế là mẹ gật đầu, đi mua cho con bé ngay. Đã hết đâu, Sơn Chi lại còn thắc mắc «chuyện nói».

— Đến rồi nói sao hở mẹ ?

— Thì bảo «Con nghe cô đau, đến thăm cô. Đem ít cân cam cô thời».

— Ở trường con xưng với cô giáo là em mẹ ạ.

— Thì con nói em nghe.

— Nhưng thời là sao mẹ ?

— Thời là xơi, là ăn đấy, con này ngốc tề !

— Thế thì con nói : đem ít cam cô ăn được không mẹ ?

Mẹ Sơn Chi phì cười.

— Ai lại bảo ăn, chướng chết !

— Thế thì sao mẹ ?

— Con không muốn dùng chữ thời thì nói xơi, hay dùng cũng được. Nghe chưa, chứ không được nói ăn, người ta bảo hỗn đấy, Chi nhé.

Thế là Sơn Chi sắp sửa thật đầy đủ. Đông Thảo phục mãi cái trí Sơn Chi. «Đến thăm người ốm mà chẳng đem gì, kỳ ghê Chi nhỉ.» Hai đứa hớn hờ xách túi lên dốc cát... Lúc nào con dốc cũng đầy gió gần biển cơ mà. Nhà cô Tường Hương bên bờ biển, mùa hạ thật mát và mùa đông cũng chẳng lạnh. Có lần Sơn Chi hỏi chị Sơn Mai cái điều «là lạ» ấy chị giải thích. Mùa hạ nước biển bị mặt trời nung nóng ; đến mùa đông khí lạnh làm hơi bốc lên nên ở gần biển ấm lắm. Thế thì ở biển thích thật.

Mãi suy nghĩ. Sơn Chi chả biết đã tới nhà cô. Đông Thảo thúc tay Sơn Chi :

— Bấm chuông đi chứ !

Sơn Chi cười nhìn Thảo :

— Đông Thảo bấm đi.

— Thảo... sợ

— Sợ gì ?

— Thôi Chi bấm đi vậy.

— Thôi... Chi cũng sợ !

Đông Thảo phì cười :

— Sợ gì ? Sao Sơn Chi nói người ta..!

— Làm sao bây giờ ? Chết, con chó kia !

Hai đứa thụt lùi một bước. Chú chó đến bên cổng sủa gâu gâu. Hai đứa vùng chạy ! Và rồi mỗi đứa viện một lẽ, đồng ý đi về. Sơn Chi nhìn gói cam rồi lại nhìn vào nhà cô ngần ngại. Cô bé tỏ cho Đông Thảo biết Đông Thảo cũng lo lo. Về thì thôi, lại còn «cái này»... Đem về chắc mẹ la chết. Suy đi nghĩ lại, hai đứa cùng phát biểu :

— Ăn, mình ăn vậy !

Sơn Chi lại ngần ngại nét bần khoăn hiện rõ bên mặt. Đông Thảo cũng chẳng khác gì. Hai đứa ngồi dựa bên gốc dương liễu Sơn Chi mân mê những sợi lá... Lá dương xanh mượt, dài như mái tóc cô

Tường Hương. Bây giờ cô lại đau nặng, chẳng biết tóc cô còn đẹp nữa không? Đông Thảo lại nhắc :

— Chi, bây giờ làm sao.

Sơn Chi đáp khẽ :

— Chi sợ mẹ la.

— Làm sao mẹ biết.

— Ừ nhỉ.

Hai đứa cười xòa, lời cam trong túi ra bóc vỏ... Cam mẹ mua thật ngon, thơm và ngọt lịm. Đông Thảo vừa nhai vừa cười khúc khích. Sơn Chi cũng cười : Rồi mình không đến thăm cô nữa hở Thảo ?

— Ừ nhỉ... Thôi để hôm nào mình xin lỗi cô. Mình nói vì con chó dữ quá !

Sơn Chi véo vào tay Đông Thảo, hai đứa cười phá lên.

Bây giờ tuổi nhỏ vô tư, đã qua ; Sơn Chi đã là một cô bé mười lăm tuổi. Vẫn là cô bé, nhưng cô bé đã biết buồn, biết khóc, biết nhớ vu vơ... Thời trẻ nhỏ thật mù mờ trong ký ức. Sơn Chi mấy năm qua biết bao chuyện đã xảy ra. Sơn Chi xa thành phố ấy thành phố có con dốc cát với rừng dương lộng gió, có ngôi nhà trắng của cô Tường Hương, ngôi nhà với giàn hoa giấy đỏ của Sơn Chi, với Đông Thảo, những lần lên dốc cát nhìn về nhà cô và cả cái chết của cô Tường Hương trong lần ốm ấy, lúc Sơn Chi còn là cô bé lớp nhì một... Thời gian như một bàn tay xóa nhòa dần những kỷ niệm ; nhưng Sơn Chi vẫn nhớ hoài lần đến thăm cô thứ nhất, lần đến thăm cô thứ hai, lúc ngồi ăn cam ở dốc cát với Đông Thảo, hương vị của cam thật ngọt ngào, thương mến... để rồi sau đó, hai đứa chả bao giờ gặp lại cô mà xin lỗi. Bây giờ, cả câu chuyện lần lượt đi qua trí Sơn Chi thật rõ ràng, chi tiết. Có phải bởi cái chết của cô Tường Hương ? Sơn Chi khóc, cô bé ngồi lặng yên nhìn ra ngoài cửa sổ, gió vẫn thổi trong những lá cây, thật mệnh mang...

THUY NHI

ĐỐ VUI CÓ THƯỞNG

TRANG VY phụ trách

L.T.S : Kể từ tuần này, mục Đố Vui Có Thưởng sẽ do cây Dzíc - Dzắc bên báo Tuổi Hoa là TRANG VY phụ trách. Nói như vậy để các em tham dự mục này sửa soạn sẵn tinh thần... dzíc - dzắc và gồng mình lên đón chờ Trang Vy xuất chương. Đối với các em chưa quen với tinh thần dzíc - dzắc xin nghe kỹ lời dặn sau đây :

1) Lời giải đáp cho những câu đố loại này phải tếu, dí dỏm, ngoạn mục và bất ngờ, đừng có ngây thơ quá mà hổng chuyện. Thí dụ : người da đen đi tắm biển, đặc biệt nước biển có màu đỏ. Hỏi vậy khi tắm xong người ông ta thế nào ? Các em đừng vội trả lời rằng người ông ta vẫn đen thì không khá được đấy nhé. Phải trả lời là người ông ta... **uớt !** Đại đề là như vậy,

2) Mỗi kỳ sẽ trình làng ba câu đố, các em rón giải đáp cả ba đề hãnh diện lĩnh giải nhé. Đồng thời các em cũng có thể gởi câu đố về tham dự. Câu đố chọn đăng sẽ được gởi báo tặng.

Nào, xin mời các em ra tay :

1— Là một người con hiếu thảo bạn phải làm gì trước nhất nếu chẳng may bị ba má la oan ?

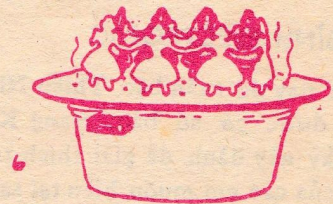
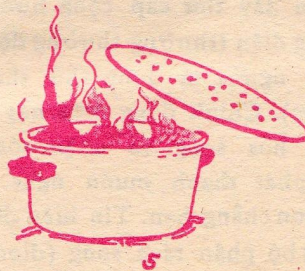
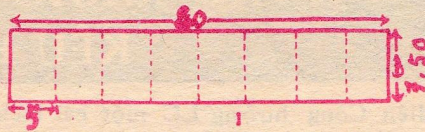
2— Bạn tôi vừa đi ăn giỗ, về đến nhà tôi lại rủ anh chàng đi ăn phở. Bụng no ư lên bạn tôi làm sao đề mà đi nữa, bạn chỉ cách cho hân với nhé ?

THỦ CÔNG :

BÚP BÊ KHIÊU VŨ

VỊT MÒ sưu tầm

Làm 1 bầy búp bê bằng cách lấy một miếng giấy màu bẽ rộng chừng 7 phân 50, dài chừng 40 phân, gấp tờ giấy lại thành 8 phần đều nhau theo chiều dài (mỗi phần 5 phân) như H.1, gấp đằng trước rồi gấp đằng sau. Vẽ hình một búp bê lên mặt trên cùng của nếp gấp, nhớ vẽ cẩn thận để cái tay của búp bê dài ra tận mép gấp (H.2), ép các nếp gấp lại rồi lấy kéo cắt theo hình búp bê vừa vẽ để có thể cắt luôn 1 lúc được 8 hình búp bê, cần nhất là đừng cắt chỗ cuối cánh tay của hình vẽ sát mép gấp vì để giữ cho 8 búp bê dính liền với nhau thành 1 bầy (H.3), gỡ nếp gấp ra các em đã có 1 bầy 8 búp bê như hình 4. Bây giờ các em chỉ việc tô màu, vẽ thêm tóc, mắt, mũi mồm và quần áo nữa tùy theo sáng kiến và óc mỹ thuật của em. Dán 2 tay của búp bê đầu và cuối vào nhau

để ta có 1 bầy búp bê đang nằm tay nhau thành vòng tròn. Muốn cho búp bê nhảy múa các em hãy làm như sau: Đun sôi 1 nồi nước, lấy 1 miếng bìa cứng đường kính lớn hơn miệng nồi độ 2 phân, đục thủng nhiều lỗ nhỏ trên mặt bìa, đặt miếng bìa trên miệng nồi nước sôi (H.5) đặt bầy

búp bê đứng trên miếng bìa, hơi nước sôi từ trong nồi bốc lên qua những lỗ đục trên mặt bìa sẽ làm cho bầy búp bê rung rinh như đang nằm tay nhau nhảy múa (H.6).

Chơi trò chơi này các em phải cẩn thận và đứng xa nồi nước để tránh bị phỏng lại đồ tội cho Vịt Mò.

3.— Mùa thu lá vàng rụng, buồn hiu hắt Riêng tôi thì mùa nào cũng phải chịu đựng nỗi buồn lá rụng. Thế tôi là gì bạn nhỉ?

● 5 em ở Sài Gòn, Gia Định và 5 em ở các tỉnh gửi giải đáp đúng về sớm nhất sẽ được tặng mỗi em một số Thiếu Nhi XUÂN QUỲ SỬU

● Dưới bài giải, các em ghi tên họ và địa chỉ rõ ràng. Ngoài bì các em đề :

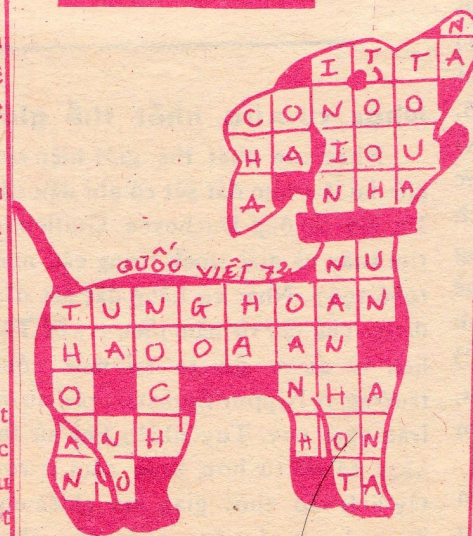
TRANG VY

Tòa soạn THIẾU NHI

159, Thiệu Trị — Phú Nhuận

● Đề tạo một sự công bình, tất cả thư từ tham dự mục này bắt buộc gửi về tòa soạn bằng đường bưu điện. Gửi thư tay được kể như bất hợp lệ.

TRẢ LỜI Ô CHỮ

GIẢI ĐÁP TRANH 7 ĐIỂM KHÁC NHAU

- Thiếu mắt đám mây
- Có thêm chiếc lá đang rơi
- Thiếu cánh hoa cài trên mái tóc
- Thiếu bàn tay mặt đặt trên cánh tay trái
- Có thêm một cây thông
- Có thêm đám cỏ dưới bàn chân phải
- Cây lớn (bên phải) thiếu nhánh cây nhỏ.

GIẢI ĐÁP GIỎI TOÁN

- 1) Nếu muốn lá sen nở nửa hồ ta phải chờ đến 59 ngày.
- 2) Ấy là 0, vì :
6 cắt đầu = 0
9 cắt đuôi = 0
8 cắt 2 = 00

Giải đáp : Cây thông mọc lạc lõng giữa rừng cây.

BÌNH ELECTRONIC

Đến nay thì tuần báo Thiếu Nhi đã ra được 70 số báo, trang Kỹ Thuật kỳ này dành để giải thích trí tò mò của các em muốn hiểu tại sao Radio làm bằng củ khoai lại nghe được âm thanh của đài Saigon. Tuy anh Bình biết rằng khi các em cầm tờ báo này thì các củ khoai mà các em biến chế theo công thức của Thiếu Nhi ở số ra mắt đề khả dĩ cho nó kêu nó đã tàn tạ theo năm tháng hoặc là nó đã nằm yên ở một chỗ nào đó rồi. Chợ Saigon không còn thiếu khoai nữa thời vàng son của các cô gái bán khoai đã hết, cơn khủng hoảng đã qua.

Các em có biết không các củ khoai mà các em cắt ra rồi cho miếng ni lông ở giữa cột lại như vậy là các em đã có một động điện (Condensateur) mà ký hiệu các em chịu khó lục lại chông báo cũ sẽ thấy anh Bình chỉ rõ. Còn nguyên tắc để cho cái Radio vĩ đại làm bằng củ khoai nó kêu được là nhờ ở cái tách sóng (diode) tách sóng này người ta biến chế nó bằng tinh thể Ga-len, đây là một tinh thể mà các nhà khoa học gọi là loại tinh thể bán dẫn điện, đặc điểm của nó là chỉ cho dòng điện chạy qua một chiều, còn một chiều cản lại rất mạnh nên dòng điện chạy qua không được.

Radio bằng củ khoai của các em nó thoát thai từ một loại máy thu thanh căn bản gọi là máy thu thanh Ga-len. Thực vậy máy thu thanh này chỉ dùng một Ăn-ten, một mạch

TẠI SAO RADIO BẰNG CỦ KHOAI KÊU ĐƯỢC ?

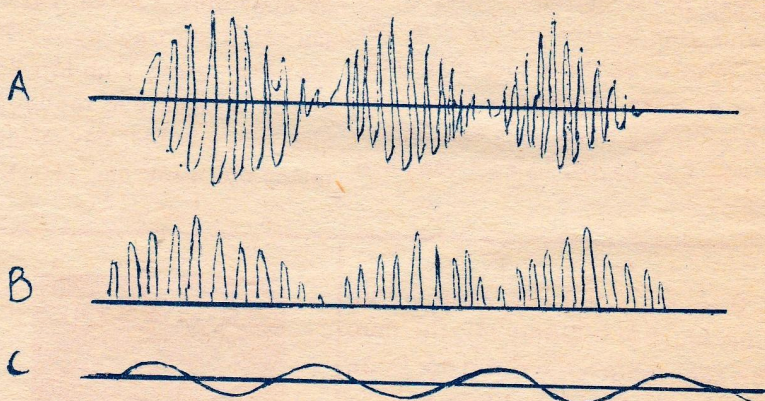
điện Cộng hưởng LC một cái tách sóng và một ống nghe.

Theo sơ đồ của máy thu thanh bằng củ khoai cải tiến mà anh Bình đã cho phổ biến thì các em nhận thấy tín hiệu cao tần được truyền từ antenne qua máy biến chế cao tần là cuộn dây thứ cấp cộng hưởng với động điện (thường thường động điện này người ta dùng thứ thay đổi được). Chính động điện này sẽ cho máy hòa sóng và nhận sóng của đài phát thanh muốn nghe. Ví dụ Saigon chẳng hạn. Tín hiệu đến tách sóng bộ phận tách sóng (diode) này sẽ nắn điện chỉ cho những chu kỳ dương đi qua hợp với động điện bất

song trùng với ống nghe và điện trở của ống nghe. Như vậy điện thế của âm thanh sẽ xuất hiện ngay tại ống nghe và làm màng ống nghe rung lên thành chấn động âm thanh. Âm thanh này chính là tiếng nói của đài phát thanh mà ta nhận được.

Các em nhìn hình A qua máy dao động ký (oscilloscope) sẽ thấy đó là hình thể của sóng điện cao tần mà đài phát thanh phát ra không gian. Hình B cho ta biết sóng điện cao tần được biến điệu bằng Ga-len.

Hình C cho ta thấy điện thế âm thanh xuất hiện tại ống nghe.

Nhạc cụ xưa nhất thế giới

Nhạc xưa nhất thế giới hiện còn giữ lại là 1 tấm đất sét có ghi dấu các âm giai do ông Duchosne Guillemin tìm thấy và giải thích trong các năm 1966-1967. Nhạc cụ bằng đất sét này được chế tạo từ năm 1800 trước Tây lịch và được tìm ra tại một công trường ở Nippur Sumaria, tức nước Iraq ngày nay. Tuy nhiên lịch sử âm nhạc đã có từ hơn 3000 năm trước tây lịch vào thời gian mà chiếc đại đồng chung có tiếng ngân dây nhạc tinh trôi lên tại các đền đài Trung Hoa.

- Ồ ! BÁC LÃM RỒI ! TÔI ĐỀU CÓ PHẢI LÀ THẦY BƠI !

thắc mắc của em

BÁCH KHOA PHỤ TRÁCH

HỎI : Em đọc báo hàng ngày vẫn thấy nói về Giờ Quốc Tế hay viết tắt là GMT. Em cũng hiểu đại khái nhưng không rõ lắm. Nhờ anh Bách Khoa trả lời hộ. Hồi trước Nhật qua đây có vận lại đồng hồ V.N phải không ? Tại sao vận lại ? Bây giờ mình sửa lại chưa hay vẫn còn theo đó ?

THU HỒNG
(Saigon)

ĐÁP : a) Đối với những nước lớn, lãnh thổ của họ chạy qua nhiều kinh tuyến khác nhau, như vậy nếu tính giờ giấc theo múi giờ trên từng địa phương sẽ rất bất tiện (cùng trong một nước mà giờ lại khác nhau). Vì vậy người ta định rằng mỗi nước phải theo một giờ nhất định gọi là giờ pháp định. Dọc theo xích đạo, kể từ kinh tuyến Greenwich thuộc nước Anh) theo phía đông, quả đất chia làm 24 múi mỗi múi gọi là một thị đạo. Như thế mỗi thị đạo rộng :

$$\frac{360^\circ}{24} = 15^\circ$$

Thị đạo gốc Greenwich nằm giữa hai kinh tuyến có kinh độ 70°30' Đông và 70°30' Tây và được kẻ là 0 giờ Quốc tế hay giờ GMT (Greenwich Mean Time). Nước Việt Nam ta nằm ở thị đạo số 7 tức là chênh lệch hơn giờ Quốc Tế 7 giờ, nói rõ hơn đổi giờ Quốc Tế thành giờ VN thì cứ cộng thêm 7 giờ.

b) Hồi Nhật qua VN vào năm 1942, họ muốn giờ V.N phải theo giờ ở Nhật (để họ tính toán cho dễ) nên kể từ đêm 30-12-1942 rạng ngày 1-1-1943 đồng hồ ở V.N bị vận thêm 1 giờ tức là chênh lệch với giờ Quốc Tế 8 giờ.

— Sau khi đảo chánh Pháp, Nhật Bản lại vận thêm 1 giờ nữa kể từ đêm 31-3-1945 rạng 1-4-1945, nên so với giờ Quốc Tế, giờ V.N chênh 9 giờ.

— Rồi qua đêm 30-6-1945 rạng 1-7-1945 giờ V.N lại trở về như cũ. tức là vận lui 2 giờ để theo đúng thì đạo số 7 (chênh hơn giờ Quốc Tế 7 giờ).

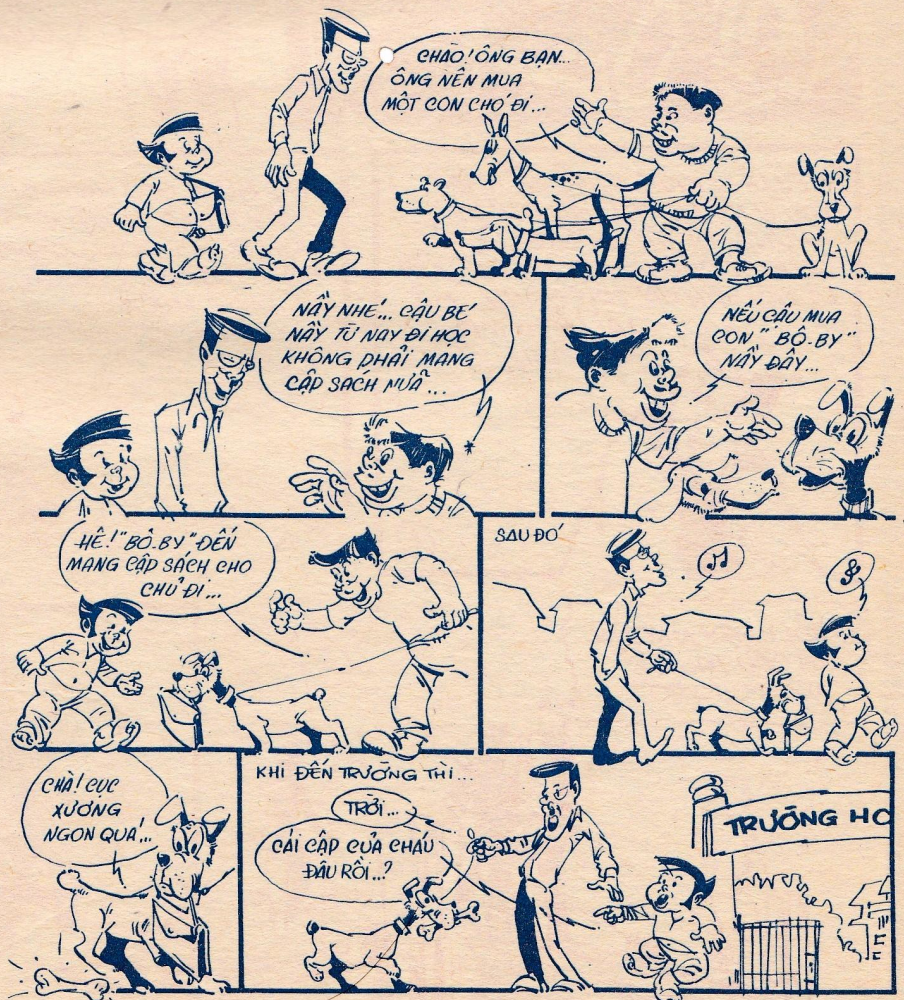
— Kể từ đêm 31-12-1950 rạng 1-1-1960, Chính phủ Ngô đình Diệm cho tăng thêm 1 giờ nữa nghĩa là chênh với giờ Quốc Tế 8 giờ và giữ mãi cho đến nay.

QUA ÔNG KÍNH BÁC SAU RÂU

Tranh vui nhộn kỳ của NGUYỄN TÀI

NGUYỄN TRÌNH BẦY
TÀI:

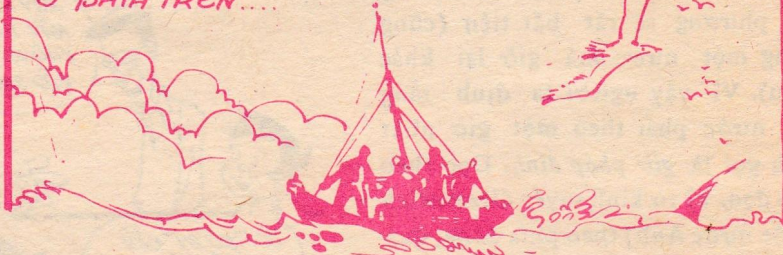
KHI NGHE TÔI HỎI CHỦ HOẠT.. GÀ ĐÀN ÔNG ĐEO KÍNH ĐEN CHỈ TAY VỀ PHÍA BIỂN....

NẾU LÀ AI KHÁC.. CHẮC SẼ NGẠC NHIÊN NHIỀU VỚI CÂU TRẢ LỜI... NHƯNG TÔI THÌ KHÔNG.. VÌ TÔI, DÙ BIẾT CHỦ HOẠT CỦA TÔI VỒN LÀ TAY SẴN CÁ TRỨ DANH... MÃ LẠI LÀ CÁ MẬP NỮA CHƯ'....

ĐO MƯƠI GIỜ HƠN THÌ TÔI ĐÃ NHÌN THẤY XA XA NHẬP NHỘ THEO TỪNG CỜ SONG.. BÓNG DÁNG CON THUYỀN SẴN VỚI BẦY HẢI ẬU BAY Lượn Ở PHÍA TRÊN....

TÔI CHẠY NHANH RA CẦU TÀU ĐỂ NHÌN CHO RÕ

CON THUYỀN LỚN DẴN... VÀ DÙ XA CÁCH ĐÃ LẬU.. TÔI CỨNG NHẬN RANGAY CHỦ TÔI... TAY ĐANG CẮM NGỌN LAO SẮT ĐẦY CẢI LỬNG ĐEN BÔNG....

...CỦA CÒN CÁ MẬP HỒ VỪA SẴN ĐƯỢC CHO KHỎI CHẠM VÀO MẠN THUYỀN...

CHÚ HOẠT CŨNG ĐÃ NHÌN THẤY TÔI CHỨ HẾT LÊN...

HÈ! NHỎ SỜN ĐẦY PHẢI KHÔNG? HA..XUÔNG ĐẦY NÀO...

NÀY. MẤY ANHEM CHO MANG CÁ LÊN BỜ ĐI NHÉ...

VÀNG A...

TÔI NHẢY BỜ XUÔNG THUYỀN

CHÚ HOẠT CHỤP LẤY VẠI TÔI... ĐÔI CẢNH TAY CỨNG NHƯ SẮT NGƯỜI CỦA CHÚ LÀM TÔI SUYT TẾ...

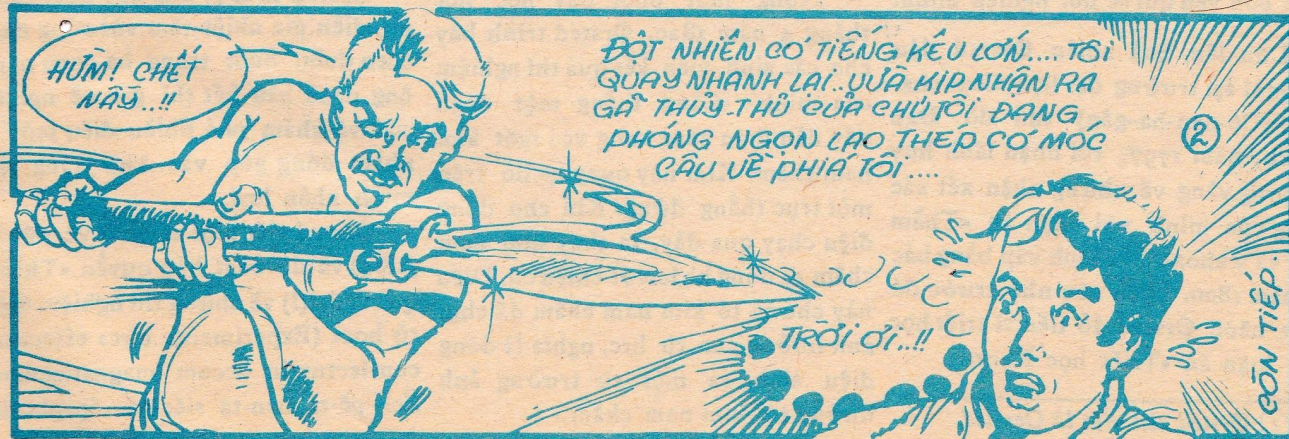
BÀ MẸ VẪN MẠNH CHƯ? A..NHỚC CON ĐỊNH RA ĐÂY SẴN CÁ ƯỚI CHỨ PHẢI KHÔNG...?

CHÁU VỪA NGHỈ HÈ NÊN RA CHƠI VỚI CHƯ...

TRONG KHÍ ĐỢI CÁC THỦY THỦ BẮT ĐẦU KÈO CÁ LÊN BỜ... TIẾNG RỒNG RƠ RIT KEN KẾT ỦI CHƯ CÁ KHA NẶNG...

HỦM! CHẾT NÀY...!!

ĐỘT NHIÊN CÓ TIẾNG KÊU LỚN.... TÔI QUAY NHANH LẠI.. VỪA KỊP NHẬN RA GÀ THỦY THỦ CỦA CHƯ TÔI ĐANG PHÓNG NGỌN LẠO THÉP CƠ MÓC CẦU VỀ PHÍA TÔI....

TRỜI ƠI...!!

CƠN TIẾP.

HANS CHRISTIAN

ØRSTED

(1777-1851)

Cuối thế kỷ XVIII, khi những phát minh điện học hãy còn phôi thai, các khoa học gia tin tưởng rằng giữa hiện tượng từ tính và hiện tượng dòng điện có diềm tương đồng. Họ quan sát sự thay đổi dòng điện làm lệch chiều nam châm, rồi kết luận: Sở dĩ nó di động vì chịu ảnh hưởng bởi kim loại mà thôi. Nếu bất cứ thanh nam châm nào cũng đều quay một đầu hướng bắc và một đầu về nam thì tính chất hai cực vẫn còn khi dòng điện xuất hiện trên dây.

Nhờ Volta phát minh được máy điện một chiều (pin), họ có nhiều dịp thuận tiện khảo sát kỹ càng hơn. Người đầu tiên thành công nhất đã khám phá ra từ trường dòng điện là một bác sĩ kiêm triết gia tên Hans Christian Ørsted (Hen Cờ-rít-ti-ăng Ốc-tát).

Ngày 14-8-1777 tại Rudkøbing (Ru-cốp-binh) trên đảo Langeland (Leng-dơ-len) Đan Mạch, chú bé Ørsted (1) — con một dược sĩ — chào đời trong niềm hân hoan vui mừng của mọi người nơi gia đình.

Hồi nhỏ, Ørsted thường vào chơi và phụ giúp cha trong phòng điều chế thuốc tại tư gia khiến thân phụ ông càng thêm tin tưởng sau này đứa con yêu quý sẽ nối nghiệp mình.

Lớn lên, quả nhiên Ørsted đậu dược sĩ tại trường đại học Copenhagen (Cò-pen-ha-gan) thủ đô Đan Mạch, năm 1797, rồi nhận lãnh huy chương vàng về những nhận xét xác đáng của mình với luận án «Thăm mý và y khoa», khi lãnh cấp bằng bác sĩ năm 1800. Điều nên nhớ trước đó một năm, Ørsted đỗ tiến sĩ triết học với luận án «Triết học Kant».

(1) Ørsted còn viết là Oersted.

Nhưng, những thành công mỹ mãn đó chưa làm ông say mê thích thú cho bằng nghiên cứu, tìm hiểu điện học vốn được ông chú trọng từ lâu hơn là làm phụ tá y khoa tại trường đại học.

Liên tiếp trong ba năm (1801-1803) ông đi hầu hết các quốc gia Âu Châu để diễn thuyết. Khi hồi hương, ông trở thành giáo sư lý hóa trường đại học tại thủ đô (1804) và là nhân viên trong Ủy hội tham chính (1806).

Sự đóng góp quan trọng nhất của Ørsted vào khoa vật lý là việc khám phá ra từ trường của dòng điện.

Trong một buổi dạy học hồi tháng 4 năm 1820, Ørsted trình bày cho các sinh viên kết quả thí nghiệm của mình: «Căng thẳng một đoạn dây dẫn điện song song với một kim nam châm. Kim này quay tự do trên một trục thẳng đứng. Khi cho dòng điện chạy qua dây, ta thấy kim nam châm di động khác với chiều cũ. Điều này chứng tỏ kim nam châm đã chịu ảnh hưởng của từ lực, nghĩa là dòng điện sinh ra một từ trường ảnh hưởng tới kim nam châm.»

Nếu ta đổi chiều dòng điện, kim nam châm cũng quay lệch theo chiều tương ứng. Vậy, chiều từ trường sinh ra bởi dòng điện phụ thuộc với chiều dòng điện.

Có điều Ørsted không ngờ là nhờ bước đầu này, các khoa học gia khác, tiếp tục tìm hiểu thêm về từ trường của dòng điện để thực hiện nhiều máy móc áp dụng phương thức trên trong kỹ nghệ.

Sở dĩ Ørsted nổi tiếng vì ông đã thành công trước các cuộc thí nghiệm của Ampère (Ăm-pe) Arago (A-ra-gô) Poggendorff (Pốc-den-đốp), Faraday (Pha-ra-đê) v.v...

Năm 1822, Ørsted phát minh ra áp kế (Piezo-meter) nhờ đó ông nghiên cứu lần đầu tiên sức chịu đựng của các dung dịch và chất rắn khi bị nén lại.

Năm 1823, Ørsted phát minh thêm pin nhiệt điện (Thermo electric) và khảo sát khí Sulfureux (Suy-n-phua-rơ) mà không cần theo phương pháp của vật lý gia Mariotte (Ma-ri-ốt-tơ).

Năm 1824, với đề nghị thành lập một hội nhằm phổ biến rộng rãi sự hiểu biết về khoa học cho tất cả mọi người, đồng thời khởi xướng xây dựng viện đại học Bách Khoa nên ông được đề cử làm viện trưởng đầu tiên năm 1829.

Ngoài ra, Ørsted còn đóng góp vào khoa lý hóa phương pháp điều chế cũng phân tích A-lu-nhôm dưới thể bột (1825) và hồ tiêu tinh (piperidine) (1830).

Ørsted là một nhà bác học, giáo sư, diễn giả nhiệt tâm với công cuộc theo đuổi. Suốt trong ba chục năm, ông dành hầu hết thì giờ để nghiên cứu và khám phá nhiều điều mới lạ nhằm đóng góp vào kho tàng văn minh nhân loại.

Ørsted viết một số sách về vật lý (1814) và đã xuất bản quyển «Thành quả vĩ đại (!) về những thí nghiệm điện từ học» (Experimenta circa effectum conlectus in accum magnaticam = Éch-pê-ri-men-ta siéc-ca ép-phéch-

tum con-phờ-lếch-túc in ắc-cum ma-nha-ti-cam) in tại Bá Linh năm 1820. Ngoài ra ông còn nhiều bài vở về triết học siêu hình và khoa học phổ thông, nhờ vậy, hội khoa học hoàng gia Anh trao tặng ông huy chương cao quý và Pháp Quốc học viện (sau này là Hàn Lâm viện Pháp) mời ông làm hội viên danh dự.

Ngày 9-3-1851, Ørsted tạ thế tại Copenhagen, hưởng thọ bảy mươi tư tuổi.

Năm 1908, hội khảo cứu khoa học Đan Mạch trao tặng huy chương in hình Ørsted cho bất cứ ai tìm được những khám phá mới trong lãnh vực khoa học, và hội vật lý Hoa Kỳ cũng đã thực hiện huy chương mang tên và ảnh ông để tưởng thưởng các giáo sư lý hóa có công tại quốc nội năm 1937.

Tên Ørsted được dùng để gọi thí nghiệm về từ trường dòng điện trong các sách giáo khoa từ 1934.

ĐẶNG HOÀNG
sưu tầm

Có 15 triệu người mù trên thế giới

THỤY SĨ 4-12 (Reuter).— Hội đồng quốc tế người mù hôm thứ hai loan tin có ít nhất 15 triệu người mù trên thế giới.

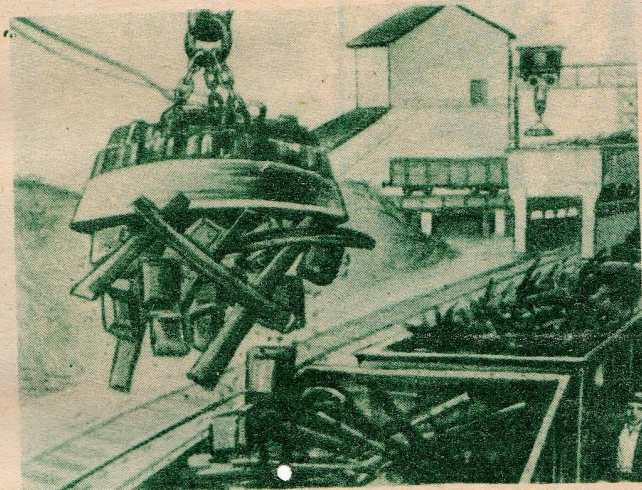
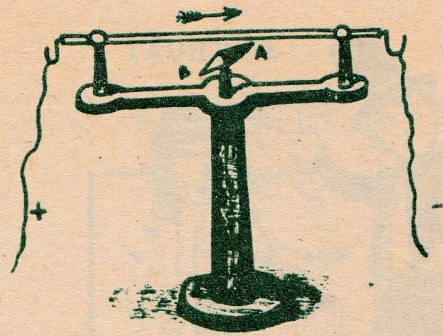
Con số này sẽ gia tăng gấp đôi vào cuối thế kỷ nếu người ta không có những hành động quyết liệt giúp đỡ người mù.

Trong một bản thông cáo gửi cho báo chí, hội đồng cho biết rằng 80% người mù sống tại những xứ đang mở mang ở Á Châu, Phi Châu và Châu Mỹ La tinh.

Các cơ sở ngăn ngừa và cứu trợ người mù đều hoàn toàn không thích hợp cho họ ở nhiều nước tại ba lục địa trên.

Hội đồng quốc tế người mù, gồm 60 quốc gia, đã cho rằng có hàng triệu người mắc bệnh mù và bệnh đau mắt hột, mắt có mộng và hàng năm sự thiếu dinh dưỡng đã cướp đi ánh sáng của ít nhất 80.000 đứa trẻ.

Cuộc thí nghiệm về điện từ trường của Ørsted

Điện từ trường áp dụng vào máy móc trong kỹ nghệ.

— Những nhân vật trong các phim hoạt họa của Walt Disney các bạn có nhận thấy điểm gì đặc biệt không?

Tất cả nhân vật của Walt Disney đều chỉ có 4 ngón chân hoặc 4 ngón tay mà thôi.

— Ngày 23-8-1953, một bóng đèn điện lớn nhất thế giới đã được thắp tại Nữ Uớc, để kỷ niệm ngày ông Thomas Edison phát minh ra đèn điện. Bóng đèn này mạnh tới 75.000

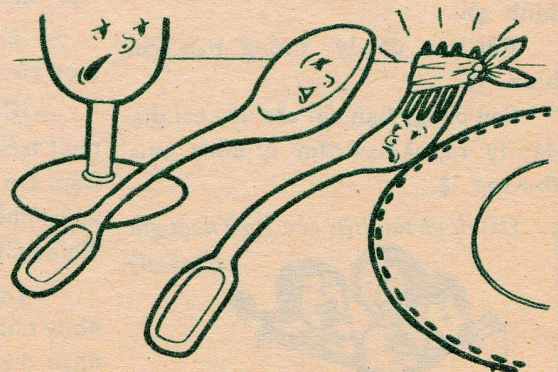
Watts

— Ngọn lửa đầu tiên trên trái đất có lẽ là một đám cỏ khô bị đốt cháy bất ngờ, do các khuẩn ung thối tấn công và đun nóng.

— Loại cửa sổ có kính vẽ cổ kính nhất của Anh có từ thế kỷ 11.

— Nếu đem tất cả số vải căng màn ảnh trong rạp chớp bóng Mỹ để may áo sơ mi, người ta có thể tặng 166.000 khán giả mỗi người một chiếc.

— Trời ơi! anh sao vậy?
— Tôi đau răng

ẢO THUẬT

Uống hết không đồ giọt nào

1) Bạn lấy một cái ly, đồ nước ngọt vào lưng chừng, và úp một cái đĩa mỏng lên trên thật sát vào miệng ly (xem hình 1).

2) Lật ngược ly úp xuống đĩa, đừng cho nước đổ ra ngoài (xem hình 2).

3) Bây giờ bạn mời khán giả uống thử nước ngọt trong đó, điều kiện là chỉ được dùng một tay mà thôi. Tất nhiên là không ai dám thử cả, vì nhắc ly lên là nước sẽ đổ hết ra ngoài.

Xảo thuật :

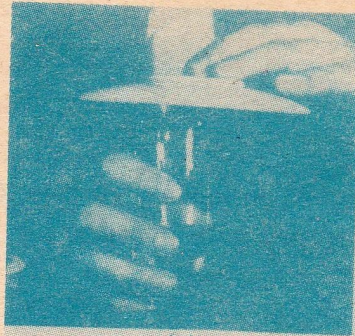
Bạn dùng tay mặt cầm cái đĩa, có ly ở trên đặt cho khéo lên trán, nhớ ngửa cổ ra sau, và ráng giữ thăng bằng (xem hình 3).

Cũng bằng tay mặt, bạn cầm lấy cái ly, và cúi đầu xuống thật lẹ (coi hình 4).

Rồi bạn đặt ly xuống bàn (coi hình 5).

Sau cùng, bạn chỉ cần lấy cái đĩa đập ly ra, và bạn cầm ly uống như thường lệ.

(Hình và tài liệu của Ảo Thuật gia Kassagi)

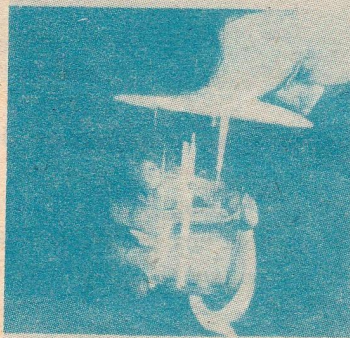
(1)

(2)

(3)

(4)

(5)

CÁC BẠN CÓ BIẾT

— Một con mắt bình thường có thể phân biệt được 2 triệu màu sắc khác nhau.

— Đầu một người trung bình mọc từ 129.000 tới 150.000 sợi tóc.

— Cuốn sách vẽ tranh ảnh thứ nhất trên thế giới là của người Ai Cập. Đó là cuốn : «Tứ thư» (sách nói về sự chết) ấn hành 1.500 năm trước Thiên Chúa giáng sinh.

— Loài ong không bao giờ hút nhụy hoa màu đỏ vì mắt chúng không nhận được màu đỏ. Chúng chỉ nhìn

thấy màu da cam, vàng, xanh lơ, xanh lá cây.

— Những con muỗi nhỏ, thuộc giống đực sẽ biến thành giống cái nếu chúng phải sống một nơi nhiệt độ quá cao.

Uống một hơi... 35 tấn rượu

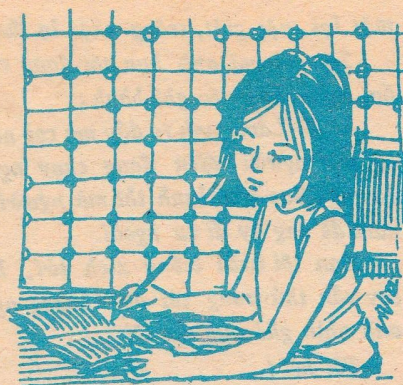
ANH.— Người uống rượu nhiều nhất thế giới là ông Vanhorn (1750-1811) người Anh. Trung bình mỗi ngày ông uống hơn 4 chai rượu vang đỏ liên tiếp 23 năm liền. Khi ông qua đời năm 61 tuổi tính ra ông đã uống 35.688 chai rượu.

CỐT TRUYỆN và NHÂN VẬT

Trong một bài trước, chúng tôi đã trình bày về vấn đề xây dựng một tác phẩm. Theo quan niệm mới bây giờ, một truyện hay không hẳn phải là một truyện có tình tiết ly kỳ. Trong nhiều trường hợp trái lại, tình tiết éo le của câu chuyện với những sự sắp xếp giả tạo của tác giả đã làm giảm đi rất nhiều tính cách nghệ thuật của tác phẩm. Ở lãnh vực truyện ngắn, quan niệm này lại càng nổi bật hơn nữa. Phần lớn những truyện ngắn của các tác giả nổi tiếng bây giờ không xây dựng nội dung theo cốt truyện mà chỉ xoay quanh một ý chính. Bởi vậy ta khó có thể tóm tắt được đầu đuôi tác phẩm theo kiểu «truyện phải có đầu đuôi, có gút thắt mở và có một cái kết giải quyết tất cả mọi vấn đề». Những truyện ngắn không có đầu đuôi như vậy, thường thường đã chỉ bộc lộ trong toàn thể tác phẩm một ý chính, một cái nhìn, một quan niệm, một hoạt cảnh nào đó trong muôn ngàn hoạt cảnh ngoài cuộc đời. Quan niệm sáng tác như vậy hầu như được các độc giả đã có một trình độ sẵn sàng chấp nhận. Người đọc đã không đòi hỏi tác giả kể cho nghe một câu chuyện, một hoàn cảnh khúc mắc éo le, nhưng đã rung động vì những ý tưởng mà tác giả trình bày trong tác phẩm. Từ đó vai trò của cốt truyện đã trở thành thứ yếu, để nhường chỗ cho những ý tưởng sâu sắc, những cái nhìn độc đáo, những quan niệm sống có từng trải, có ưu tư của tác giả.

Trong một bài trước, chúng tôi đã đem so sánh một vài tác phẩm viết chung về một đề tài là tình mẫu tử:

— Nếu là một truyện ngắn chú trọng nhiều đến cốt truyện, thì để diễn tả đề tài này, tác giả phải đưa ra một câu chuyện trong đó vai trò của người mẹ gặp phải nhiều hoàn cảnh éo le, gian nan, vất vả luôn luôn phải đối phó với những nghịch cảnh

EM TẬP VIẾT VĂN

NHẬT TIẾN

để chu toàn nhiệm vụ làm mẹ thiêng liêng.

— Nhưng nếu là một truyện ngắn không có cốt truyện, thì chỉ cần một tiếng ru, vài sợi tóc bạc, một làn da tay sần sùi, một ánh mắt đỏ ngầu sau một đêm vất vả, cực nhọc, người viết vẫn có thể xoay quanh đề tạo được một bức tranh linh động về tình mẹ.

Giữa hai quan điểm như vậy, sự sáng tác theo quan niệm thứ hai đòi hỏi tác giả phải bén nhạy hơn, cần nhiều sự suy nghĩ, quan sát và có dồi dào kỹ thuật viết nhiều hơn. Tuy nhiên chúng tôi vẫn khuyên các em nên lựa chọn con đường khó khăn này. Bởi như vậy, tác phẩm dễ có chiều sâu và dễ có giá trị hơn.

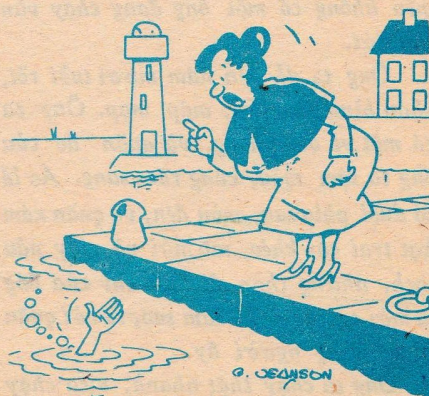
Như trong bài trước chúng tôi đã trình bày, khởi đầu cho tác phẩm (thường là truyện ngắn), tác giả phải tìm được ý chính để làm nòng cốt cho tác phẩm. Tất nhiên ý chính này cần phải mới lạ, độc đáo, chưa được ai đề cập đến hoặc giả có những khía cạnh chưa có ai khai thác.

Từ ý chính này, người viết tạo dựng bầu không khí cho tác phẩm, lựa chọn nhân vật và sắp xếp diễn tiến đề nhân vật chu toàn được nhiệm vụ sao cho ý chính được nổi bật lên.

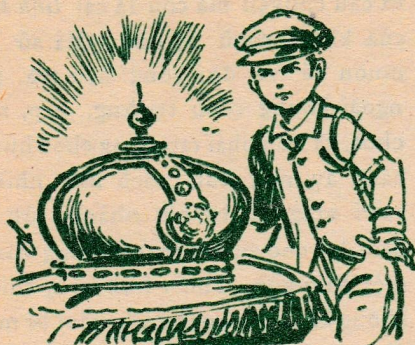
1) Bầu không khí của tác phẩm không những là khung cảnh nơi xảy ra câu chuyện mà còn là cái linh hồn của khung cảnh ấy nữa. Giả sử ta muốn tả về đời sống học trò, thì ngoài khung cảnh trường, lớp, sân chơi, ta còn phải tạo dựng cho khung cảnh ấy một tính cách hồn nhiên, tươi sáng, vô tư nhí nhảnh, tức là đem lại cho sự vật trong khung cảnh một linh hồn. Thiếu linh hồn, thiếu không khí sinh hoạt, tác phẩm sẽ mất đi sự truyền cảm đối với người đọc.

Qua những truyện ngắn của các em gửi về tòa soạn, chúng tôi thấy các em thiếu sót rất nhiều về điểm này. Các em tả một lễ sinh nhật, một buổi liên hoan, một lần chia tay với bạn bè, một buổi lưu lại ở trường nội trú trong ngày nghỉ, một buổi tối sum họp trong gia đình v.v... hầu như tời gò phần trăm các em chỉ mãi miết trình bày câu chuyện mà quên mất sự kiện cần thiết là tạo dựng bầu không khí cho câu chuyện. Mà việc làm này thật ra chẳng mấy khó khăn. Chỉ cần quan sát kỹ, đưa ra một vài đoạn tả cảnh, đề cập đến một vài chi tiết đặc sắc là ta có thể đem lại cho người đọc cái cảm giác trọn vẹn như chính họ đang sống trong cái tung bừng của buổi lễ sinh nhật, trong nỗi buồn man mác của buổi chia tay hay sự trống trải, cô đơn của một người đang sống trong thời khắc êm ả chậm chạp trôi qua ở sân trường nội trú vắng vẻ, u tịch.

(Còn nữa)

— Đừng có lo, đường sinh đạo của ông tốt lắm.

CHIẾC VƯƠNG MIỆN CĂN NGỌC

Nguyên tác : CONAN DOYLE

Phóng tác của : THU AN

Sáng hôm đó, trời rất lạnh, tôi đứng nhìn ra đường, ở cửa sổ căn nhà mà hai chúng tôi thuê chung, ở đường Bảo Lê.

Trời tiết tháng hai nên giá buốt. Bầu trời trong sáng nhưng không khí lạnh như băng. Tuyết rơi từ hôm qua hãy còn đọng lại chưa tan, và chiếu sáng lấp lánh trên mặt đất. Dưới đường, vì có xe qua lại nên tuyết trở thành những vệt dài màu nâu, nhưng trên hè phố, nó vẫn trắng xóa như vừa rơi xuống. Đã vậy, lại còn trơn nữa, làm cho khách bộ hành chẳng mấy ai dám ra đường.

Từ trạm xe lửa ngầm đến cửa nhà chúng tôi, hoàn toàn vắng bóng người, nếu không có một ông đang chạy vùn vụt tới.

Ông ta dễ đến năm mươi tuổi rồi, thân hình cao lớn, mập mạp. Ông ta có một vẻ oai phong, và quần áo của ông ta sạm màu, cũng rất sang. Áo lễ có đuôi phía sau, màu đen, và quần xám hạt trai cắt khéo, mũ mới và giày nâu sạch, nhưng than ôi, cử chỉ của ông ta mới tương phản làm sao, so với quần áo và dáng người ấy.

Ông ta chạy thật nhanh, vừa chạy vừa vẫy tay, và thỉnh thoảng lại còn nhẩy lên nữa. Đầu ông ta lắc lia và vẻ mặt thì nhăn nhó, các bắp thịt trên

mặt lại giật giật, trông thật lạ lùng!

Tôi gọi gọi anh bạn tôi đang ngồi ấm áp trong chiếc ghế bành :

— Sĩ Lâm, anh ra đây mà coi này, có một người điên đang chạy ngoài đường. Sao trời lạnh thế mà người ta dám để ông ấy đi ra ngoài.

Bạn tôi lười biếng xích tới, hai tay vẫn thủ trong túi áo choàng ngủ, anh nhìn ghé qua vai tôi.

Tôi hỏi :

— Chẳng biết ông ta bị gì thế nhỉ, ông ta có vẻ như tìm số nhà.

Bạn tôi xoa tay :

— Tôi cá với anh là ông ta sẽ đến đây cho xem.

— Sao ? đến đây chi vậy ?

— Ông ta sẽ đến để nhờ tôi. Tôi đã thấy các dấu hiệu đó... A ! anh thấy không ?

Quả vậy, ông ta vừa thờ hờn hờn, vừa chạy sầm sập đến cửa nhà chúng tôi, kéo chuông mạnh đến nỗi làm nó vang dội khắp nhà.

○ Chúng tôi vội xuống mở cửa, mời ông vào phòng khách. Đến đây, ông ta vẫn còn thờ và cử động liên hồi, chúng tôi mỉm cười, nhưng nụ cười vụt tắt khi nhìn thấy vẻ thảm não trong đôi mắt ông ta. Tội nghiệp cho ông ta quá.

Ông ta vẫn không nói được ra lời, người lắc qua lắc lại và hai tay thì vò tóc như sắp hóa điên lên. Bỗng ông ta vọt dậy, lao đầu vào tường. Chúng tôi vội vã chạy đến, kéo ông ra giữa phòng, Sĩ Lâm đặt ông ngồi xuống ghế rồi hết sức dịu dàng nói với ông :

— Ông định đến đây để kể chuyện của ông cho tôi nghe phải không ! Ông mệt vì chạy nhanh quá lúc vừa rồi đây, ông ngồi nghỉ đi, và bình tĩnh lại, rồi sẽ kể cho tôi nghe nhé.

Ông khách xụ mặt ngồi trong khoảng hai phút, ráng trấn tĩnh, rồi dùng khăn lau mồ hôi trán, và quay về phía chúng tôi :

— Chắc các ông nghĩ là tôi điên, phải không ?

Bạn tôi trả lời :

— Tôi chỉ thấy là ông đang bị phiền muộn ghê lắm mà thôi.

— Chỉ có trời mới biết là tôi khổ đến đâu, tôi gần mất trí luôn. Thật

bất ngờ quá, và cả hai nỗi buồn chồng chất thì tôi chịu làm sao nổi. Nào là danh dự, nào là sự êm ấm trong gia đình. Thường thì người ta chỉ bị một trong hai nỗi buồn phiền thôi, đằng này tôi lại bị cả hai. Không những thế, mà cả những người qui phái nhất ở thành phố này cũng còn bị liên lụy lây, nửa chữ, nếu ta không tìm ra sự giải quyết ổn thỏa cho câu chuyện này.

Sĩ Lâm nói :

— Bình tĩnh lại đi ông, rồi kể lại từ đầu cho tôi nghe thì tôi mới hiểu được, và mới giúp được ông.

Ông khách trả lời :

— Chắc tên tôi, các ông không lạ gì đâu, tên tôi là Huỳnh Anh, trong hiệp hội ngân hàng Huỳnh Anh và Lê Văn ở đường Xuân Thu.

Thật vậy, chúng tôi được nghe danh ông ta đã lâu, ông ta là người có cổ phần lâu đời nhất của một trong những công ty ngân hàng lớn nhất đô thị. Không biết vì sao mà ông ta, một nhân vật quan trọng của thành phố Luân Đôn, lại trở nên thảm hại như thế. Chúng tôi tò mò, chú ý nghe câu chuyện mà ông ta gắng sức để thuật lại.

Ông ta bắt đầu :

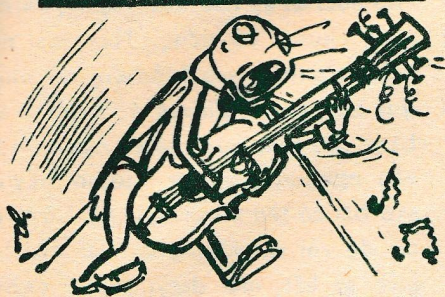
— Tôi biết giá trị của thời giờ lắm, vì thế mà tôi chạy vội đến đây ngay, khi ông cảnh sát trưởng cho biết là ông có thể giúp tôi được. Ông thấy là tôi phải đi xe điện ngầm, rồi phải chạy bộ đó, vì xe ngựa đi chậm quá, lúc trời tuyết như thế này. Tôi mệt quá, cũng vì xưa nay tôi ít có dịp vận động lắm. Nhưng bây giờ tôi cảm thấy dễ chịu hơn rồi, để tôi sẽ kể lại cho ông nghe thật rõ.

Chắc ông cũng hiểu rằng các nhà băng phát đạt được là nhờ cách khai thác số vốn mà người ta lưu trữ cũng như phải tăng thêm khách hàng. Một trong những cách đó là chúng tôi cho vay lấy lời, với điều kiện người vay có gì để bảo đảm.

Mấy năm gần đây, chúng tôi cho vay rất nhiều, nhất là cho các gia đình qui phái, và họ bảo đảm bằng những sách qui cũng như những bức họa và những bát đĩa bạc của họ.

(còn nữa)

TRUYỆN LOÀI VẬT

ĐÔI BẠN

GIANG HỒ

PHAN-KHUƠNG-THÁI

NHẠC SĨ DẾ MÈN

Bấy giờ đang mùa mưa. Những xác phượng rơi ngập lối đi, phủ cả sân trường thơ mộng dần nhuốm màu đỏ buồn thương. Không một bóng dáng học sinh nào, dù chỉ để thờ thần nhật cánh hoa chia ly ép vào trong sách vở lưu tình. Học sinh ở nội trú thuộc trường đó cũng đã hành trang về hết. Không biết rồi đây học sinh sẽ mang tâm trạng nôn nao hay là ngán ngảm khi trở lại trường.

Đêm ấy trời mưa dai dẳng. Tuy những cơn mưa cần thiết cho vùng đồng bằng, lợi cho nông gia... nhưng mưa nhiều quá cũng có hại. Bằng chứng là nhạc sĩ Dế Mèn đang âu lo vì nhà cửa của anh ta đã bị ngập hết ba phần tư. Phần còn lại nhờ thông với một gò đất nông sau lưng hang đá Đức Mẹ (hang đá Đức Mẹ nhân tạo nằm ở hông góc trái của một trường thầy dòng) nên tương đối còn đủ đường khi đi nhờ. Ngọt ngọt quá! Nhạc sĩ Dế Mèn thèm thường nhìn vào hàng hiên của dãy lớp học bên trái của trường. Ở đó có những khe kẹt bí hiểm, có bóng tối của hành lang, lẫn vùng bụi bặm âm u sau cầu thang gỗ, dẫn lên dãy lớp học tầng lầu bên trên. Nhưng nhạc sĩ Dế Mèn thừa khôn ngoan để biết rằng không thể nào sinh sống nơi đó được. Vì ở đó chỉ có toàn là đói khát, hoang lương... không một miếng ăn. Thêm một nỗi lo là không biết học trò rồi sẽ về từ lúc nào đây. Chúng sẽ học

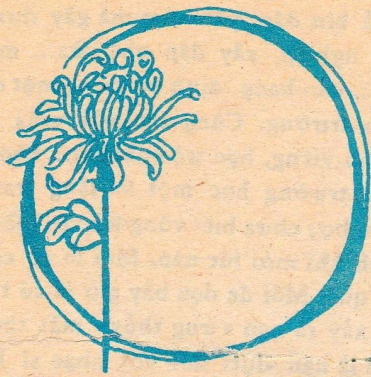
hành, rồi nghịch phá, và tìm tòi cả họ hàng nhà Dế để bắt bỏ vào hộp cho Dế đánh nhau. Nhạc sĩ Dế Mèn rất sợ cái cảnh bị giam cầm. Cái cảnh mà xưa kia nhờ may mắn anh ta đã thoát khỏi, đã để lại trong đầu anh ta một ấn tượng sâu xa. Lẽ ra nhạc sĩ Dế Mèn phải theo đuổi cái nghề võ sĩ như phần đông ý muốn độc ác của học trò. Một cậu học trò chọn lựa nhạc sĩ Dế Mèn trong đám đông chúng bạn cùng bị nhốt trong giỏ tre đan. Tất cả đều bị bắt cóc từ đồng ruộng miền quê đem về tỉnh lỵ để bán, để thỏa mãn thú đá Dế của trẻ con... cậu học trò mang nhạc sĩ Dế Mèn vào lớp, bỏ vào vỏ hộp xoài khô và cất trong học bàn. Chờ giờ ra chơi cậu ta sẽ cho «võ sĩ Dế Mèn» lâm trận bằng đủ mọi cách. Tưởng rằng từ đây sắp bước hẳn vào cuộc đời đấm đá sôi động, nhạc sĩ Dế Mèn buồn tỉnh đạo lên mấy cung đàn ai oán trước khi từ giã cuộc đời nghệ sĩ êm đềm quen mùi lãnh từ phiêu lưu. Mấy bản đàn với chính cây đàn luôn luôn đeo dính trên lưng nhạc sĩ Dế Mèn thế mà có tác dụng không ngờ. Các nhạc sĩ không may khác, trong cặp mấy cậu học trò đều đồng loạt hưởng ứng. Những tiếng đàn «biều tình» rí rả, tình tang vang lên đó đây... khắp lớp học làm thầy giáo bức mình. Thầy giáo ngưng giảng bài vạy vật và ra lệnh đem nộp tất cả Dế. Mấy «ông bầu con» tiu ngưu nhìn thầy tịch thu Dế xong, thần nhiên phóng sinh các nhạc sĩ Dế ở bên hè lớp (một khoảng sân vừa dài vừa rộng hoa cỏ đan nhau rậm rậm) «còn khuya» mới tóm cổ các võ sĩ Dế lại để ngày ngày hành hạ trong cuộc sống mòn. Mấy «ông bầu con» biết chắc vậy.

Sung sướng thay mấy chàng nhạc sĩ Dế, kẻ thì ung dung tìm đường về quê, kẻ thì thênh thang giang hồ tìm nơi vùng vẫy. Chỉ còn mình anh Dế Mèn đen như than ở lại đơn côi, chán nản không muốn phiêu lưu như bạn bè. Anh ta cho rằng sống nơi nào cũng được, đâu cũng là nhà, miễn

thân an toàn thì thôi. Rồi anh ta tìm chỗ kín đáo, yên tâm mà gầy dựng cơ nghiệp, xây đắp nhà cửa... moi hốc, đào hang, định cư riêng một cõi sân trường. Cùng lúc với mùa hè thăm viếng, học trò nghỉ hết... khoắc cho trường học một vẻ lặng trang tạm bợ, chưa biết vùng lên với luồng sinh khí mới lúc nào. Mỗi lo đó còn xa quá. Mỗi đe dọa bây giờ là có thể sẽ xảy ra nạn «ứng thủy» mất thôi. Đó là nạn «lụt» đối với nhạc sĩ Dế Mèn vậy.

Họ nhà Kiến đã bỗng bẽ nhau, gánh gồng... lục cục, lòn hòn, di cư tránh nước ngập tràn từ tuần trước. Vậy mà anh Dế Mèn không mấy may chú ý, vì ý y ở thân xác to lớn của mình thì dễ chạy trốn những hiểm họa của thiên nhiên. Nhạc sĩ Dế Mèn bần khoản, hết đi vô lại đi ra trong khoảng «nhà» chưa ngập nước, nhờ đào khôn khéo theo «nguyên tắc bình thông nhau». Chợt bên ngoài mấy mụ Ếch Ộp đi chợ đêm nhẩy lúp xúp ngang qua. Mấy mụ thật lắm trò. Mấy mụ che đui bằng các cọng nắm rơm, nắm hương hay nắm mối (Đủ kiểu hợp thời trang!) Với loại dù này thật là tiện lợi, lúc nào cần mấy mụ có thể cho luôn vào nôi. Mấy mụ còn biết chừa lại các cây dù bằng nắm lửa, nắm cứt trâu và nắm thông, vì mấy loại sau thuộc vào họ nắm độc không ăn được. Có mụ thêm rườm rà bởi chiếc áo toại bằng lá môn to bản. Mấy giọt mưa tinh nghịch cứ cố bám vào lớp lông tơ mịn của lá môn, làm chúng trơn tuột dễ dàng. Những giọt nước mắt mùa hè này lấp lánh, lấp lánh... nhờ ánh chớp lóe trong đêm đen. Mấy mụ Ếch Ộp với tâm trạng mâu thuẫn của phái yếu, thích đi trong mưa nhưng vẫn chê mưa hoài làm mấy mụ không làm cách chi diện mấy đôi hài quả ớt. Với lối phục sức bên trên mà lại đi chân không, trông mấy mụ thật nhà quê. Nhưng nhờ vậy mấy mụ dễ phóng vun vút, không quên tránh né lũ bọt bong bóng (biến thể của các giọt nước mắt mùa hè)

(Còn nữa)

THUƠ' MƠ làm Văn Sĩ

TIỂU THUYẾT HỒI KÝ
NHẬT TIẾN

Tôi không dám ước mơ là sẽ đạt tới ngay mức nghệ thuật của các bậc đàn anh, đàn cụ như vậy. Ước mơ nhỏ bé của tôi chỉ vừa vắn bằng 1 phần tư trang nhật báo hàng ngày. Nghĩa là vừa đủ tầm mức chấp nhận được, đề bài của mình được đăng vô đó. Tôi bỗng nảy ra ý nghĩ đem bài của Song Vũ ra làm tiêu chuẩn đề mà sáng tác. Thật ra, ba cái truyện ngắn của Vũ tôi đã đọc gần thuộc lòng, hẳn có biệt tài dùng câu văn sáo và rỗng, đọc lên chẳng có nghĩa lý gì cả nhưng nghe lại uyển chuyển vui tai. Tỉ dụ như tả buổi chiều ở thành phố, hẳn viết đông dài đại đề như «Con phố rưng rưng trái dài triền miên trong bầu không gian khắc khoải tím như nổi tím buồn hoàng hôn đông đầy không gian cô quạnh của thành phố lúc lên đèn!» Hoặc giả những câu: «Đã hơn một lần mưa về trong xóm lá...» «Đã hơn một lần con tim giật giào thồn thức», v.v... Phải thành thật mà nói, gõ được như thế không phải dễ. Và vào thời kỳ đó, văn chương tân kỳ, gọt rửa bề gì cũng được đón tiếp nồng hậu hơn là thứ văn xuôi xị, thẳng đuồn đuột, có gì nói vậy.

Bắt chước Song Vũ tôi bắt đầu đem các truyện ngắn đã viết của tôi ra lựa chọn và sửa chữa theo giọng văn cầu kỳ đó. Truyện ngắn được tôi lựa chọn đầu tiên là truyện «Chiếc nhẫn mặt ngọc», tác phẩm mà đã có lần Hòa mặt sát không tiếc lời. Tất nhiên những ý kiến đả kích của Hòa cũng đem lại cho tôi nhiều hữu ích. Tôi sửa chữa cốt truyện lại cho bớt có vẻ xếp đặt hơn, câu văn gọt rửa lại cho bớt nôm na đi, và nhất là theo kiểu Song Vũ, thỉnh thoảng tôi lại chêm vào ít đoạn tả cảnh theo đúng một đương thời: cũng hoàng hôn tím tím, cũng thành phố hoa đèn, cũng dòng đời tám hướng hay lạc nẻo tâm tư. Tổng cộng truyện ngắn của tôi dài tới tám trang giấy khổ đôi, chữ nhỏ như hạt thóc. Sau khi kiểm điểm lại theo đúng luật lệ nhà báo: chấm phẩy rõ ràng, khi đối thoại phải hai chấm xuống dòng, có gạch đầu dòng, không viết tháu, không viết tắt, những chỗ muốn in nghiêng để nhấn mạnh phải gạch dưới bài chỉ chép trên một mặt giấy vắn vắn... tôi hoàn toàn tự mãn về cả hình thức lẫn nội dung. Sau cùng tôi trình trọng cho tác phẩm vào một cái phong bì thật trắng, thật phẳng phiu, ngoài nắn nót đề: «*Kính gửi Ông Chủ nhiệm nhật báo Giang Sơn*» ở dưới lại cẩn thận ghi thêm «*Bài lai cáo, không lấy nhuận bút*». Ôi chà! Đây là một kinh nghiệm bằng vàng mà Song Vũ đã truyền lại cho tôi. Hẳn nói:

— Cậu là tay mơ mới vô nghề, muốn dễ dãi được đăng phải đề rõ là «không lấy nhuận bút». Bầy tờ lập trường dứt khoát như vậy, người ta không ngại. Chớ nếu im lìm không nói, họ sợ đăng rồi mình gõ cửa đòi tiền thì vỡ nợ. Mà nếu phải trả tiền thì thà họ để mua bài của các cây bút đã nổi tiếng còn hơn.

Tôi thắc mắc:

— Thế rồi nay mai bài đăng hoài, cũng toàn theo kiểu «cơm nhà vác ngà voi» cả sao?

Song Vũ cười ha hả:

— Cậu thật chưa đồ ông nghề đã

đe hàng tồng. Thì cứ mong nó đăng cho hoài đi đã nào. Càng đăng nhiều, càng chóng có tiếng. Nay mai nổi tiếng rồi thì ô-voa luôn tụi nó, chạy qua báo khác. Chừng đó mình sẽ vô bằng cửa lớn, mình sẽ vô ngực tôi là văn nghệ sĩ đây, xòe cho nó thấy cả sắp bài có tên mình. Ủi chà. Lớn tới cỡ đó rồi thì không có lai cảo lai kiếc gì hết, mà dưới danh nghĩa được mời cộng tác. Mời cộng tác cậu hiểu chưa, cậu sẽ trở thành một nhà bình bút đảng hoàng chứ không phải đọc giả tép riu gửi bài về thất thường nữa. Tới chừng đó, nếu thánh cho ăn lộc, cậu lại được giữ một mục nhất định trên trang báo, đại đề mục truyện ngắn hàng ngày, thơ hàng ngày thì ừ chà, văn học sử có tên mấy hồi.

Tương lai do Song Vũ vừa vẽ ra huy hoàng quá. Tôi nghe mà thấy sốt cả ruột, và không biết cái phận mình sẽ phải tới bao giờ mới đạt được sự vinh quang đó.

Nhưng anh chàng Nguyễn văn Tác tự Song Vũ này nhiều khi cũng khoắc lác lác. Nhiều lần hẳn khoe là đã quen lớn ở tòa soạn báo Giang Sơn, lại trộ tôi là đã được hân hạnh bắt tay Bác sĩ Chủ nhiệm Hoàng Cơ Bình mấy lần vì tác phẩm của hẳn được đọc giả viết thư về ca tụng không tiếc lời. Ấy vậy mà khi tôi nhờ hẳn gửi bài hộ kèm «mấy lời gửi gắm nồng nhiệt» thì hẳn lại kiểm có thoái thác này nọ. Cuối cùng tôi giận lắm, đi ăn kem một mình và nhủ thầm:

— Đếch cần thẳng nào nữa. Mình gửi lấy một mình, có làm sao.

Lý thuyết thì như vậy, nhưng bước vào thực tế, thì tôi thấy quá có làm sao quá ấy chứ lại. Tôi còn nhớ tôi thật đã phải từ công phu mới đầy trôi được lá thư của mình vô tòa soạn. Trước tiên, tôi phải làm một cuộc điều nghiên về vị trí của tòa báo.

(Còn nữa)

CHƯƠNG TRÌNH SINH HOẠT HÀNG TUẦN

Tại tòa soạn Thiếu Nhi
Chủ nhật 31-12-1972.

Từ 8g đến 10g30:

● **Văn nghệ:** — Cây số đi chân.
— Ôn lại các bài hát cũ để chuẩn bị cho trại sinh hoạt được tổ chức vào ngày 14-1-73 tại Biên Hòa.

● **Học tập:** — Nói về cách sống tập thể ở trại.

● **Trò chơi:** — Đốt pháo.

Ngoài ra, các bạn Thiếu Nhi nếu có trò chơi hay bài hát nào khác xin trao cho Tiểu ban sinh hoạt để sắp xếp vào chương trình sinh hoạt tuần tới.

Từ 10g45 đến 12g:

Ban ĐHTC sẽ họp phiên họp đặc biệt để rút ưu và khuyết điểm của buổi họp mặt vừa qua tại Sở Thú.

Mong các ủy viên đến tham dự đông đủ.

HỘP THƯ

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Long Hương, Saigon: Nhìn nét chữ là chị đã nhớ cái núp đồng tiền trên má em rồi. Em thật có lòng nhân ái lắm. Trên đời này còn có những em cô đơn côi cút thì người có lòng không thể có những phút vui trọn vẹn được em nhỉ. Nhưng cũng đừng oán trách Thượng Đế em ạ. Bởi vì Thượng Đế đã bù đắp cho những người đau khổ đó bằng cách cho các em có tâm hồn đẹp tới với họ, để làm dịu bớt nỗi đau thương của họ. Đừng phụ lòng mong mỏi của Thượng Đế em nhé. Em nghĩ rằng từ nay em sẽ tới với họ hàng tuần là phải lắm. Bàn tay không che kín mặt trời nhưng cứ che được khoảng nắng nào dù nhỏ nhoi cũng đã là làm cho người khác đỡ khổ rồi em ạ.

Em Tiến Đạt, Vũng Tàu: Em có ý nghĩ ngộ nghĩnh thật. Đúng là tại các em xúm nhau lại chúc nên chị khỏe như trâu ấy. Thích ghê. Chẳng bao giờ phải sợ chích như cái con trâu sợ bệnh vàng da đã đáng ở Thiếu Nhi vì chị chẳng ốm đau gì hết. Vẽ bằng bút nhỏ nét đẹp hơn em ạ.

Em xưng là con bò sữa này, Chợ Lớn: Chị không hề thấy gượng gạo gì cả. Đối với các em, chị vẫn vậy. Những em mượn sách không trả, chị rầy. Rầy vì thấy các em làm vậy hại cho các em khác (không hại gì cho chị cả), ngoài ra hại cho chính các em. Thói

tham lam là một thói rất xấu, làm hư hỏng tư cách, thấy em nào như vậy thì chị buồn, và thương cho chính em đó. Nước Nhật hùng cường phần lớn là nhờ tính ngay thẳng của họ, người nhân công làm việc không cần cai, lương tâm họ làm cái của họ. Lương tâm trong sáng là đầu mối của mọi điều thiện khác. Bò sữa gặm cỏ cháy đáng thương thật, nhưng nếu có đồng cỏ tươi thì bò sữa phải biết giữ gìn để cỏ còn mọc lên hoài mà nuôi bò mãi mãi. Chứ leo trèo, phá phách, dầy đạp chỉ nghĩ tới mình, bỏ quên những bò sữa khác, thì không nên nhận là bò sữa nữa, vì thế là hết thơ ngây rồi. Lần sau nhớ ký tên mới đăng hoàng, viết thư nặc danh không nên em ạ.

NHẮN CHUNG TẤT CẢ CÁC EM

1— Nhân dịp Giáng Sinh, tòa soạn đã nhận được nhiều Thiệp của các em gửi tới nồng nhiệt chúc mừng. Chị rất cảm động trước tấm lòng quý mến mà các em đã dành cho các bác, các chú và chị. Thay mặt tất cả, chị thương yêu gửi lời chúc tất cả các em một mùa Giáng sinh vui vẻ và sang năm 1973 các em sẽ được mọi sự như ý.

2— Như ở số 69 chị nhắn với các em, tòa soạn đã xúc tiến vấn đề bán báo dài hạn. Và chị cũng hẳn hoan loan báo với các em là sau khi số 69 phát hành mấy ngày, tòa soạn đã nhận được một số thư và bưu phiếu mua báo năm. Đó là của mấy vị giáo sư ở các tỉnh xa. Bước đầu thế là đáng khích lệ lắm. Chị rất cảm ơn các em đã trình báo với quý vị và sau khi thẩm định giá trị, các vị đã xác nhận báo Thiếu Nhi xứng đáng để quý vị mua dài hạn. Vậy chị mong các em tiếp tục công cuộc phổ biến để quý vị phụ huynh cũng biết tới công trình của các bác, các chú trong tòa soạn mà tiếp tay bằng cách mua dài hạn. Nhân viên bưu điện sẽ giao tận nhà, quý vị và các em đỡ mất thì giờ ra sạp báo và cũng đỡ phải gửi tem về mua những kỳ báo mà nhà phát hành không gửi ra, hoặc vì đi mua trễ nên hết báo. Sau khi nhận được tiền mua báo năm, chị sẽ đăng tên quý vị hoặc tên các em theo địa chỉ trong thư và ghi rõ kỳ hạn bắt đầu gửi cho tới hết.

3— Muốn gửi tiền mua một năm các em ra Ty bưu điện đưa 2400đ. nhà bưu điện sẽ ghi số tiền đó vào một tờ giấy gọi là bưu phiếu, gồm 2 mảnh rời, có dính vào nhau chút xíu, các em lấy mảnh nhỏ cất đi để khiêu nại nếu chị không nhận được bưu phiếu (chuyện này ít khi xảy ra) Còn mảnh lớn có ghi tên người nhận thì em bỏ vào bao

thư kèm theo tờ giấy ghi rõ số tiền dùng để mua từ số nào rồi gửi bảo đảm về tòa soạn. Thư bảo đảm và bưu phiếu đề:

Bà Đỗ thị Phương
159 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Saigon.

4— Báo cũ từ số 1 đã đóng thành 7 bộ, mỗi bộ 10 kỳ từ 1 tới 10 là bộ 1, từ 11 đến 20 là bộ 2 v.v... v.v... Tất cả đều đóng bìa carton, gáy vải bọc plastic rất rực rỡ, các em muốn mua bộ nào xin gửi về 75đ đồng luôn cước phí, tòa soạn sẽ gửi bảo đảm và các em chắc chắn sẽ nhận được.

5— Gửi thư hoặc bài, yêu cầu các em ghi rõ tên để chị tiện trả lời. Có em gửi tới 3 cái thư trách chị không trả lời mà tất cả đều chỉ ký tên không rõ, thì chị không thể nào mà trả lời được.

6— Bài dự thi thi phải ghi rõ, nếu không nhân viên tòa soạn sẽ xếp vào loạt bài sáng tác, chừng đó các em lại khiếu nại và đòi chị lục tìm để điều chỉnh. Xin các em nghĩ tới thời giờ eo hẹp của chị mà miễn đòi hỏi điều đó nhé.

7— Bài gửi về nếu không đăng, không trả lại bản thảo, đó là luật chung của các báo em ạ.

8— Mỗi loại bài các em viết riêng ra 1 tờ giấy để nhân viên phân chia ra từng người phụ trách từng mục, nếu viết chung sẽ kể như bất hợp lệ. Và phải viết trên một mặt giấy thì mới sắp chữ được.

9— Tất cả các bài có thể bỏ chung 1 bao thư. Duy mục đồ vui có thưởng, các em bỏ bao thư riêng và đề rõ: «Mục đồ vui có thưởng, Trang Vi phụ trách»

10— Có một số em gửi phiếu xin gia nhập ĐHTN nhưng có những thiếu sót thì dự không có địa chỉ rõ ràng cho nên thể gửi đi bị hoàn lại tòa soạn hoặc thiếu hình nên tòa soạn không cấp thẻ được. Và đôi khi thư gửi theo lối thường bị thất lạc. Vậy nếu chờ lâu mà không thấy, yêu cầu các em gửi phiếu khác về nhé.

Các em: Đinh Vĩnh Phước, Biên Hòa — Nguyễn bảo Toàn, Huế — Nguyễn văn Thơ, Gò Vấp — Quyền Hằng, Kỳ Chánh — M. Nhung, Tuy Hòa — Nguyễn trọng Sơn — Thiên bất Hủ, Đà Nẵng — Phi Thừa; Nha Trang — Khiếu quốc Việt, Đà Nẵng
Chị đã nhận được thư. Rất cảm ơn các em và mong các em cùng cười vui với chị trong khâu Đại Đoàn Kết này các em nhé.

Thương mến tất cả các em
CHỊ ĐỖ PHƯƠNG KHANH

MICKEY

MUA XE MỚI

